

ROBERTS BLŪMS.
PIEDZĪVOJUMI MŪŽĪBĀ

2. GRĀMATA

Iekšējā vārdā no Kunga saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

Darba versija — 4.01.2007
Tulkots no vācu valodas Rigā, E. B.

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts garigums@gmail.com

ROBERTS BLŪMS. PIEDZĪVOJUMI MŪŽĪBĀ

2. GRĀMATA

* * *

88. KAS IR PAREIZS SKŪPSTS. DIEVA MĪLESTĪBAS AUGSTĀKĀ BALVA — BŪT DIEVA LĪGAVAI UN LĪGAVAINIM.

Helēna runā jautādama: “Ak, Kungs, Tu man teici, ka man Tev jādod pareizs skūpst! Un, redzi, vārds pareizs skūpst man rada bažas. Jo es nepazīstu nekādu citu skūpstu, kā kas piedāvā mīlestību, un es nekad nevienam citu neesmu devusi — un Tev, ak, Tu mana vispatiesākā un iekšējākā mīlestība, tak nemūžam nevarētu dot kādu citu! Jo nodevīgs Jūdasa skūpst manai sirdij un dzīvībai nekad nav bijis iespējams! Bet, ja skūpstam, kas cēlies no tīrākās un patiesākās mīlestības, nav jābūt pareizam, te es patiesi nezinu, no kādām īpašībām jābūt Tevis apzīmētam pareizam skūpstam?! — Tādēļ es Tevi lūdzu, ka Tu, mans vismīļākais, saldākais un skaistākais Kungs Jēzus, kādām īpašībām jābūt pareizam skūpstam?”

Es runāju: “Bet, bet! Mana vismīļotā Helēnī! Kādu citu skūpstu gan vēl jādod, kuru varētu dēvēt par pareizu, kā tieši tikai to, kuru piedāvā tīra un patiesa mīlestība!? Bet tevī ir vienīgi mīlestība uz Mani, tādēļ tev no šādas tavas mīlestības neiespējami Man dot kādu citu, kā tikai pilnīgi pareizu skūpstu! — Bet ir tikai divējāda veida pareizi skūpsti! Pirmais, tiek sniegts vairāk aiz cieņas nekā tiešas mīlestības; un otrais, kas atteicoties no cieņas, — tiek sniegts tikai aiz mīlestības! — Un, redzi, — šis otrais veids, kas skūpstu no mutes dod atkal mutēs, un ne vienīgi pieri, tiek no Manis apzīmēts kā pareizs skūpst, bet iekšējo cieņu tu Man uz Manas pieres jau esi devusi. Es to atrodu par ļoti karstu un jau toreiz maniju, ka tas satur vairāk mīlestības nekā pavisam tikai par sevi noslēgtu tīru cieņu. Bet tā pēc šī mūsu pirmā skūpsta epoha tava cieņa ir pārgājusi pilnīgi mīlestībā un ar to sastāda vienu būtību, kas Man gan mūžam ir patīkamāka — tad tu nu arī vari man dot nevis skūpstu uz pieres, bet gan vienu tikai vienīgi pavisam spēcīgu un dedzīgu skūpstu uz lūpām, un tas tad būs pareizs skūpst! — Vai tu, Mana vismīļākā Helēnīte to saproti?”

Pavisam nosarkušu seju Helēna saka runāt: “Ak, jā, tagad es to jau saprotu, bet tas tomēr varbūt — hm, ja, hm, tā — izskatīsies mazliet par stipru! Zini, manas pārdrošības dēļ mani varbūt tomēr nedaudz izsmies? — Bet — hm, vai tas arī ir svarīgi?! Bet, ko Tu gribi, tas nevar būt kļūda! Un mīlestība arī nevar būt kļūda! — Protams, ja es padomāju, ka Tu esi visu lietu un būtņu visvaremais, mūžīgais Radītājs un es tikai vāja radība, tad tas, protams, ir kaut kas ļoti dīvains, ja es nesvēta Tevi, svēto, skūpstu uz lūpām, caur Kura visvareno “Lai top!” tapušas debesis un zeme un viss, kas uz tās! — Bet Tu, Tu tā gribi, Tu Pats manas sirds karstākām tieksmēm piešķir ilgoto, augstāko svētlaimi, un tā tad, lai notiek tas, ko slepenībā mana sirds jau ļoti bieži un dzīvi ilgojusies!”

Pēc šiem vārdiem viņa Man dod skūpstu patiesi *non plus ultra*, kas nozīmē krietnu skūpstu. — Un pēc tam Es viņai saku: “Nu tikai tu esi pilnīga un pie Manis visai zemei esi paveikusi lielu samierināšanas darbu! — Bet no šī brīža tu pati vienmēr būsi Man līdzās, t.i., caur visu Manu mīlestību turpmāk baudīsi augstāko visu svētlaimju svētlaimi, tici Manas augstākās un tīrākās mīlestības debess svētlaimi, kurā dzīvo tikai tādi eņģeļi, kuri Mani mīl līdzīgi tev! Bet to Es tev arī saku, ka tādu tieši nav pārāk daudz! Mani gan mīl ļoti daudzi, bet dabīgi tikai kā to, kas Es esmu, tieši kā viņu Dievu, Kungu, un Tēvu! — Bet tu pēc Magdalēnas piemēra ar savu mīlestību patiesi esi Mani iespiedusies vēl dziļāk un Manu sirdi esi satvērusi un pievilkusi pie tavējās, caur ko starp mums notika visu debesu pilnīgākā laulība! — Caur šo laulību tu nu esi kļuvusi par pilnīgu Dieva sievu un tātad viena ar Mani! Bet tādēļ tev jābūt tai pašai katras visaugstākās svētlaimes vienādaī daļai, kas pienākas Man. Vai tu ar to esi apmierināta?”

Pilnīgi drebēdama augstākā svētlaimē Helēna runā: “Ak, ak, ak! Tu, Tu, Tu mans svētākais, saldākais Jēzus! Es, nabaga grēciniece — nu būtu, ak Dievs, ak Dievs — Tava, Tava sieva!?? — Ak, debesis, debesis, debesis! Kas no manis ir iznācis? Es, viena Dieva sieva?! — Nē, nē, tas tak nevar būt iespējams! — Bet Tu, Tu mūžīgā patiesība Pats nu esi to izteicis, un tā tas arī būs! — Bet ko es iesākšu dziļāko dziļumu un augstāko augstumu svētlaimē! Kā es to varēšu panest? Vai man tā nesāks reibt, kā nabaga grēciniecei, kura no vienu zvaigžņu augstumiem skatās uz briesmīgi dziļi lejā atrodošos zemi?! Vai šādā augstumā es gan jebkad varēšu orientēties? — Ak Dievs, ak Dievs! Ak, Tu, mans saldākais Jēzus! Ko Tu ar mani esi izdarījis?! — Ak, ak — es sev nu liekos kā laimīgākā nelaimīgā un kā svētlaimīgākā nelaimīgā! — Jā, kā viena, kas ir un kas nav!”

Es runāju: “Mana mīlotā, paliec tikai pavisam mierīga un priecīga! Es tev saku, tu ļoti drīz un ļoti viegli visā iejutīsies; jo redzi, Manos visaugstākos augstumos tev ies pavisam vienkārši! Te nav nekādas galma etiķetes, nekādas pārmērīgas greznības un pavisam nekāds luksuss, bet gan skaistākā un vistīrākā vienkāršība un nepārtraukti vienāds un neaptumšots priecīgs prāts! Un, redzi, tās ir tieši tavas lietas! Un tā tu jau iejutīsies. — Bet nu paskaties ārā pa logu, kas ir pret rītiem un saki Man, ko visu tu caur to esi redzējusi un skatījusi!”

89. SKATS UZ ZEMI UN TĀS ŠAUSMAS. ANTIKRISTA GARS. KĀDA SIMBOLISKA PARĀDĪBA UZ SAPULCES GALDA.

Helēna tūlīt steidzas pie loga, paskatās pa to ārā un pēc neilga vērošanas laika viņa sasit rokas virs galvas. Tā kā redzētais viņu par daudz satrauc, viņa ilgi neiztur, bet jau piesteidzas pie Manis un runā: “Bet, bet, Tu mans Kungs, Tu mans Dievs, Tu mans Jēzus! Ak, ak, ak, bet tas ir šausmīgi!”

Es runāju: “Nu, nu, Mana ļoti mīlā Helēna, kas ir, ko tu redzēji, kas tur ir tik ļoti šausmīgs? Vai tu it kā esi redzējusi pat nelaimi; vai varbūt kaut ko vēl šausmīgāku? Saņemies un izstāsti mums, ko tad tu visu esi redzējusi!?”

Helēna saņemmas un tad runā: “Ak, Tu mans saldākais Kungs Jēzus! Es ticu, pret šīm šausmām velns ir tīrākais plukata! Redzi, pēc manas izešanas no zemes es nu atkal ieraudzīju pretīgo un baismīgu zemi, bet tā, it kā lejup pār to lidojošu mākonī. Un dīvaini. Visa Austrija un Ungārija kopā ar tām līdzās esošām zemēm atradās zem manis kā milzīgi liela, atvērta ģeogrāfijas karte uz kuras bija redzams viss no lielākai līdz mazākai lietai! — Bet, ak, kāda nelaime, kāds šausmīgs skats! — Pilsētas ir pilnas uguns un pilnas netīrumu un pretīga izskata rūpuļu, upes, ezeri un jūras ir pilnas asinīm! Briesmīgi kara pulki stāv viens otram pretī, un neredz neko citu kā slepkavības, nodevību un tad atkal slepkavības! Cilvēki saplosa viens otru ļaunāk kā vismežonīgākās un plēsīgākās bestijas! Ķeizara pusē es redzu arī daudz krievu. Bet pat starp ķeizara piekritējiem un krieviem es šur tur redzu nodevību un slepkavību. Un starp ungāru karaspēku, kas ir briesmīgi spēcīgs, es lielā skaitā redzu arī krievus un poļus, un vēl cilvēkus no visas Eiropas! Bet visi kliedz: “Nāvi un iznīcību visiem despotiem! Un mums pilnīgu uzvaru vai nāvi! Vairs nekādu žēlastību un nekādu saudzību! Un lai nolādēts tas, kas te domātu par kādu mierīgu izlīgumu!” — Ķeizarišķās armijas neskatoties uz to lielajām pūlēm neko nevar panākt. Jo, pirmkārt, tās visos galos un punktos ir nodoti un, otrkārt, desmit cīnās pret simtu un tādēļ nevar uzvarēt! — Ak, Kungs, dari šīm slepkavībām galu un neļauj vājajiem iet bojā! Iedves ungāru sirdīs satiecības garu, un austriešiem, kur tas vajadzīgs, ne mazāk; jo patiesi man ir žēl manu apspiesto tautiešu.”

Es runāju: “Mana mīlotā Helēna, tas, ko Tu redzēji, tas tā patiesi ir! Cilvēku sirdis savā īpašumā pārņēmis viens ļoti ļauns gars. Tas ir Antikrista gars, un tas ir tas, kas cilvēkus tā sanaido, ka tie cits pret citu trako un plosās, it kā tie būtu tikuši pārvērsti par tīģeriem, hiēnām un pūķiem. Bet viņu darbībai drīz jātiek izbeigta un tā izbeigsies tā, kā zeme vēl nekad nav piedzīvojusi!

Tādēļ uz galda mūsu priekšā tu drīz ieraudzīsi vienu trauku, kas no galda izaugs kā stāds. Šajā traukā tu ieraudzīsi cilvēku šausmu mēru uz zemes un no tā varēsi secināt, kādā laikā tas nu ir pasaulē!? — Tātad, nu skaties, tas šeit jau parādās tavā priekšā! Aplūko to un apraksti to Man, kā tas izskatās un ko tu tajā ieraugi!”

Helēna pavisam pārsteigta aplūko: uz galda viņas priekšā parādās un arvien vairāk un vairāk izveidojas pasakains trauks. Kad pēc dažiem acumirkļiem trauks te pilnīgi parādījies, te Helēna pavisam pārsteigta runā: “Bet, bet, ak, Kungs, Tava svētā vārda dēļ lūdzu Tevi! Jā — kas — kas — kas tad tas ir par dīvaināko veidojumu? — Redzi, no sākuma tas izskatījās kā pavisam dabīgs stāds, apmēram kā uz

zemes ūdens lilija. Tad tas no savu garo, lentveidīgo lapu vidus dzina apaļu, spēcīgu stublu, uz kura gala bija ieraugāms pumpurs. Bet lapas drīz izžuva, un pumpurs uzplauka, un gaidītā zieda vietā izdzina nepārprotamu pāvesta trijkroni (Tiara), bet ačģārni, tas nozīmē ar trijkrustu, kas sēž uz zelta ābola, uz leju un ar isto apakšējo galvas diadēmu uz augšu. Šī tiara manā priekšā nu stāv kā pilnīgs dzeramais trauks, un, proti, dīvainā veidā uz trijkāja, kas kā pats no sevis izveidojies no priekšējā stubla. Šis dīvainais trauks iekšpusē nu ir pilnīgi melns kā tumša nakts. Un, redzi, te, kur ārpusē sēž dārgākie dārgakmeņi, iekšā plūst asinis. Un asinīs vijās visādi pretīgi rāpuļi! Rāpuļu galvas izskatās kā kvēlojoša dzelzs un viņu pārējais ķermenis izskatās kā drakona. Un redzi, šis bestijas kāri dzer asinis, tā, ka trauks, neskatoties uz bagātīgo pieplūdumu, nekad nevar kļūt pilns un pārplūst — lai visi te redz, kāda šausmīga satura pilns ir šis trauks! — Ak, ak, cik tomēr kāri šis bestijas iesūc asinis! — Un, redzi, starp rāpuļiem es nu ieraugu vienu, kas ir daudz lielāks nekā visi pārējie; un šai bestijai ir kā septiņas galvas un uz katras galvas desmit smailes kā zobena, un uz katras smailes kvēlojošs kronis; un, ja tas iegrimst asinīs, tad asinis puto un virspusē tvaiko un kūp! Pieplūdums nu kļūst spēcīgāks un spēcīgāks, bet trauks vēl negrib kļūt pilns; jo bestijas tās vareni patērē un ko viņi nevar patērēt, tas likvidējas tvaikos un dūmos! — Ak, Kungs, sasaisti tak bestijām viņu rīkles un tā viena dzīvnieka smailēm noņem kvēlojošos kroņus, lai trauks tak reiz kļūst pilns! — Ak, ak, cik pretīgi tomēr to uzskatīt!”

Es runāju: “Nu, Mana vismīļā Helēna, vai tu jau nedaudz orientējies, jo tu salīdzini parādības loga priekšā un šis uz galda tavā priekšā?”

Helēna runā: “Ak Kungs, te man gan grūti izdibināt patieso jēgu; tādēļ es no visas savas mīlestības uz Tevi, lūdzu Tev, ja tā ir Tava svētākā, mūžam gudrākā griba, tad atklāj mums šīs parādības pareizu saprašanu!”

Es runāju: “Ak, Mana mīlotā Helēna, no visas sirds labprāt! Klausies un visu labi ievēro! — Redzi, ārā loga priekšā tu redzēji lielo postu un šeit tu redzi tā iemeslu! Ārā loga priekšā tev bija attēlota kailā darbība, kurai no A līdz Z šeit bija tās pirmamats.

Redzi, kur uz zemes ir romiski katoļi, tur nu arī ir sacelšanās, nodevība, kari un slepkavības! Bet paskaties uz turkiem un tu viņus atradīsi gan labi apbruņotus, bet citādi mierīgus. Skaties uz Ķīnu, uz Japānu, viss ir mierīgi. Aplūko lielo Angliju — izņemot tās Īriju, viss mierīgi. Paskaties uz Ameriku — izņemot nedaudzos katoliskos rajonus, viss ir mierīgi. Aplūko Āfriku, un tu to atradīsi mierīgu. Aplūko visu lielo Āziju, kas pārpildīta cilvēkiem — izņemot dažus nelielus apgabalus, tur ir pavisam mierīgi! Aplūko lielo grieķisko Krieviju — izņemot nedaudzus iecelojušus katoļu fanātiķus, kuri slepenībā kombinē, bet tieši neko daudz nepanāk, lielā Norvēģija un Zviedrija ir mierīga! Aplūko Austrāliju un Jaunzēlandi, un lielā okeāna visu arhipelāgu — visur — izņemot dažos rajonos ir miers; un kur kaut kur ir nelieli nemieri, tur tie noteikti ceļas no Romas! — Bet nu aplūko īsti katolisko Spāniju; tā stāv uz vulkāna — zem kura tikai šķietami nedaudz mierīga izskata pamats nav nekas cits kā liesma uz liesmas, kas drīz izlauzīsies. Tieši tāpat izskatīsies arī Portugālē! Aplūko katolisko Franciju, vai visās vietās nededg?! Aplūko īstenībā no A līdz Z katolisko Itāliju no uguns, liesmām, dūmiem un tvaikiem to tikko vairs var ieraudzīt. Vērs savu skatu uz uzticami katolisko Austriju, vai tā neizskatās kā pusē apdegusi un puse saplosīta ģeogrāfijas karte?! Un kā izskatās visa šī monarhija, tā vairāk vai mazāk izskatās katra tās atsevišķa zeme! Aplūko to, kas Vācijā ir vairāk katoliska, un tu visur atklāsi uguni uz uguns. Pirms pāris gadiem Šveicē katoļi gribēja atdalīties un dibināt visām pārējām sektām dziļi nicinātu sektu. Caur to viņi apvainoja visas pārējās partijas; tās apvienojušās un dumjo, un tumši augstprātīgo sektu pamatīgi izklīdināja uz visām pusēm un caur to hierarhijai kā arī visiem tās palīgiem norāva maskas tieši no deguna. Tas tos, kas vienīgi gribēja darīt svētlaimīgus, tā sanikvoja, ka viņi pie visas pasaules zvērēja kvēlojošāko atreibību! — Bet gaišākā pasaules daļa pārāk drīz atklāja svētlaimīgus darītājus, kuri apsolīja zelta kalnus, skaistos plānus un viņu uzticamos palīgus, visur sacēlās un nu vairāk īsti katoliskās apdzīvotās vietās un punktos viņiem atmaksāja. Un tā tu šeit uz galda redzi to ļauno simbolu; apgāztu tiaru, kuras iekšiene asiņo un drīz noasiņos. Hierarhija gan cenšas novērst, ka tās ārējais izskats no tās iekšējiem šausmu darbiem netiek aptraipīts; bet visas šīs viņu pūles nu vairs nelīdzēs. Jo redzi, jo tādēļ caur tiaras apgriešanu otrādi Es visu iekšējo saturu nu esmu parādījis visai pasaulei; un viņi nu var darīt, ko grib, viņi viņu kroni vairs nevarēs nolikt taisni un paši sevi iznīcinās un nomocīs! — Vai tu šo lietu nu saproti nedaudz labāk?”

Helēna runāja: “Ak, Tu, mans Kungs un mans Dievs! To lietu es nu gan saprotu nedaudz labāk; bet par pilnīgu saprašanu tomēr vēl nav ne runa; jo ko īstenībā nozīmē un attēlo asinis un šausmīgie rāpuļi

asinis, to, izņemot Tevi, gan neviens nevar pilnīgi aptvert!? Bet, ja Tu man to vēlētos apzīmēt nedaudz tuvāk, tad es to noteikti arī saprastu labāk. Esi tik žēlīgs un saki par to man vēl pāris vārdušus!”

Es runāju: “Nu jā, tad klausies! Redzi, asinis, kas uz iekšpusi plūst tieši no tām vietām, no kurām ārpusē ir piestiprināti dārgakmeņi, kuriem te jāattēlo visas zemes valstis un valdīšanu, nozīmē tirānisku varas kāri, kas uz ārieni aizlidina visu kārtu pilnīgāko un spožāko brīvību un vienādas tiesības, bet pati sevī ir atriebība un asinskāre, tādēļ katram, kas pie katras izdevības neievēro vienīgo tirānu priekšrocības, jālec pār asāko asmeni! Atceries atpakaļ inkvizīcijas laikus un no tiem līdz šo tagadējo laiku, un tu viegli redzēsi, ka hierarhijas iekšās nemājo nekas cits kā naidis, niknums, tiesa, visāda veida vajāšanas un slepkavības, un asinis, un vēl mājo un plosās spēcīgs mēris, ja jau ne tik redzami darbos, jo spēki tam ir paguruši, bet par to ļaunāk slepenā gribā un ilgās.

Ja tu to tā īsti pārdomā, tad tu ļoti viegli aptversi, ko pavisam īstenībā nozīmē asinis tiarā!? — Bet rāpuļi, kas asinis čakli apēd un caur to cenšas, cik vienmēr iespējams, tās noslēpt aklās tautas acīm, ir vispretīgākie, savtīgākie lišķi, roklaizās un lidēji katrā cilvēciskā amatā un nodarbošanās formā. Šīs būtnes katrā cilvēku sabiedrībā ir nosodāmākās un viņiem nav mīlestība ne uz tiem, kuru priekšā viņi rāpo, un vēl mazā uz tiem, kuru spļaudekļus viņi ar viņu odžu mēlēm uzlaiza no zemes. Viņi ir visu cilvēku tīrākie ienaidnieki un nemīl nevienu, kā tik vienīgi paši sevi; tādēļ tad arī notiek, ka viņi tos, kuru labumam liekuļo darīt visu, ja tikai izkalkulējams kāds labums, pirms viņus apkaunojoši nodod. Jo kas reiz ir nodevējs, tas tāds ir un paliek, pa labi vai pa kreisi, tas viņam ir vienalga, ja tikai viņam no tā atkrit kāds ieguvums! Nu redzi, tā tas stāv arī ar Romu. Tā mīlēja liekuļus, lišķus, denuncētājus, melnešus, lidējus, spieģus un visus, kuri veikli var melot un pie tam bez sirdsapziņas spēj atrast dievbijīga izskata krāpšanas. Nu redzi, tieši viņi kļūs tās ļaunākie tiesneši un neuzticamākie nodevēji! Lielākā daļa un prāti pašā Romā savējo jau ir izdarījuši. Un īsā laikā arī pārējie viņus uzticami atdarinās, jā, pat to tālu pārsniegs!

Nu, mana vismīļā, vai tagad tu asinis un rāpuļus jau saproti nedaudz labāk? — Jā, tu to saproti, bet tavā priekšā tev vēl ir viens septiņgalvīgs dzīvnieks! Jā, jā, caur jaunu parādību tev arī tam jātiek parādītam skaidram!

Paskaties nu tur, kur stāv dīvainais trauks, bet labi ievēro visu, kas tev tiks rādīts, un visas šīs sabiedrības priekšā to apraksti, kā arī kas tur līdzās parādīsies! Bet tev visu vajag ļoti labi ievērot.”

90. LAIKA AINAS TĀLĀKA ATTĪSTĪBA UZ SAPULCES GALDA. KĀDĒĻ DIEVS PIELAIŽ DAUDZĀS PASAULES ŠAUSMAS?

Helēna nu aplūko viņas priekšā stāvošo trauku un ļoti drīz ierauga, ka no tā vidus paceļas tronis, uz kura sēž viens valdnieks, tērpts zeltā un purpurā. Kad viņa šo parādību ierauga, viņa pilnīgi izbīstas un tad nedaudz bailīgi un apmulsusi runā: “Ak Kungs! Tu mīlestības pilnākais visu cilvēku Pestītājs! Te, te paskaties reiz šurp. Uz viena troņa sēž viens valdnieciņš ar tik briesmīgi augstprātīgu sejas izteiksmi, ka jau viņu uzskatot vajag pilnīgi pārņemt drudzim! Ak, ak, bet tas taču tomēr ir šausmīgi, kāda tā tomēr ir visaugstprātīgākā fizionomija!

Nu no trauka parādās daudzas smalki ģērbtas cilvēciskas būtnes un valdnieciņa priekšā paklanās līdz zemei, un tas ar savām īsti baziliskām acīm noraugās uz viņiem ar tādu nicināšanu, ka lielākā daļa dreb un kurš visdziļāk liecas, tiek nu no valdnieciņa piesaukts tuvāk tronim un viņiem tiek piešķirti ordeņi, un kurš tik ļoti dziļi neliecas, tiem tiek spļauts sejā un tūlīt pēc tam tiek no troņa attālināti! — Viņi pavisam pazemīgi nu atkāpjas un pie viņu atkāpšanos bez tam vēl no tiem, kuriem tika piešķirti ordeņi, tiek ar visu nicināšanu pavādīti. Bet nu valdnieciņš arī ar ordeņiem apbalvotiem dod mājienu no troņa attālināties, un, redzi, kad tūkstoškārt klanoties attālinās un valdnieciņam pagriež muguras, tad viņš viņiem sūta pakaļ lāstus un apspļauj viņu gājienu! Nē, bet tas tomēr ir bezgala augstprātīgs zellis!

Bet ko es redzu, telpa ap ķēniņa troni kļūst arvien lielāka un plašāka. Un es redzu daudzus miniatūrus cilvēkus, kuri izskatās ļoti nabadzīgi; bet vienlaicīgi starp viņiem es pamanu arī visus varoņus, kas lieca muguras, bet nu ar pavisam citādām valdonīga izskata sejām nekā iepriekš viņi bija redzami ķēniņa priekšā. Un nabadzīgajiem viņu priekšā vajag pavisam šausmīgi klanīties; un dažiem pavisam pacietīgi vajag nogulties uz zemes, lai šie varoņi jo ātrāk var staigāt pa viņu galvām. Un daži, kas pie tam aiz sūpēm klieguši, tiek tūlīt no gūstītājiem sasaistīti un iegrusti bedrē, kas izskatās ļoti tumša! Un,

ai, ai, redzi, daži tādēļ pat tiek pakārti!

Bet es te nupat arī pamanu, cilvēku pūlīti, kuri ir gandrīz pavisam samīti, un kuru ļoti daudzās brūces asiņo. Viņi ļoti drebēdami virzās pie troņa un grib ķēniņam lūgt ieskatīties viņu iesniegumā un novērst šādu apspiešanu. Ķēniņam tas tiek padots un viņš saviem kalpiem saka: "Pie jūsu dzīvībām, lai šādi zemiskākais nelietis nenāk troņa priekšā!" Un kalpi palīdzības lūdzējiem saka: "Ķēniņš nu ir sliktā garastāvoklī, kādēļ neviens te nedrīkst tikt pielaists. Bet ja jums kā trūkst, tad jums jāiet pie jūsu ierēdņiem un viņiem jādara zināmi jūsu lūgumi, un tad viņi jau zinās, kas te būs darāms un izpildīs viņu amata pienākumus!?" — Te palīdzības meklētāji runāja: "Bet tieši par viņiem mēs gribam pie ķēniņa žēloties! Jo viņi ir tie, kuri mūs tik ļoti apkaunojoši samīda!" — Te ķēniņa kalps runāja: "Tāā! Jā, tas, protams, ir pavisam kas cits! Nu gan jau mēs to nokārtosim! Ejiet tikai ļoti mierīgi uz mājām un tālāko atstājiet mums; kā teikts, mēs to lietu nokārtosim! Bet jums pavisam uzticami vajag man uzdot jūsu vārdus, jūsu uzturēšanās vietas, citādi mēs nezinātu, kam un kur mums jāpalīdz!?" — Nabagi kalpam nodod viņu rakstus un tas it kā ar patiesu labvēlību tos saņem. Bet, kad nabagi nu atkal attālinās labākās domās, ka viņiem tiks palīdzēts, ierēdņiem tūlīt tiek nosūtīts kurjers ar rīkojumu minētos pavaldniekus, kuriem vēl ir pietiekami spēka, lai ietu pie troņa žēloties, vēl vairāk samīdīt, lai turpmāk aiz taisnīgi lielā vājuma tik viegli atkal nevēlas nest žēlastības lūgumu ķēniņa troņa priekšā, kuram visā pasaulē nekas nav pretīgāks kā nekrietnā bestijas tauta! — Un, redzi, dzimtenes slepenībā uzticami viss tiek darīts tā, kā ķēniņa pirmais kalps pavēlēja! — Ak, ak, bet tas tomēr ir pārāk apkaunojoši, pārāk nožēlojami un zemiski! — Kalpotājs nu to paziņo ķēniņam un tas viņu ļoti uzslavē un piešķir ordeni!

Ak Kungs! Tādi tak nevar būt patiesi ķēniņi, bet gan tikai vajag būt uzurpatoriem (troņa nolauptājiem), kura sirdis un smadzenes pilnīgi konfiscējis sātans!"

Es runāju: "Jā, jā, tev taisnība; tie ir uzurpatori, no sākuma tautu aplaimotāji, bet tūlīt pēc tam īsti velni! Skaties tikai vēl tālāk; tā lieta vēl nav galā. Kad tu redzēsi visu, tikai tad Es tev pavēstīšu īsto nozīmi!"

Helēna runā tālāk: "Ak, ak, kas te tad jau atkal parādās jauns?! Redzi, redzi, ak Kungs! Es nu redzu daudzus divainākos vilkus! Ārēji viņi izskatās kā cilvēki garos, melnos tērpos; bet tie viņi nekādā ziņā nav, jo zem tērpa cilvēka vietā ir plēsīgs vilks, kas, kaut gan jau tāpat ir melni tērpts un uz sejas nes cilvēka masku, lai vēl vairāk slēptu savu bestisko dabu, paslēpies avs ādā! Cik maigi un liegi šie šķietamie cilvēki apietas ar visiem pārējiem cilvēkiem, vai viņi ir augsti vai zemi! Bet pēc tam viņi novelk no viņu vilku rīklēm cilvēku sejas maskas un dūsmās atņir dz viņu slepkavīgos zobus uz viņu priekšā staigājošiem cilvēku skautiem! — Ak, ak, tās tak ir pavisam šaušalīgi drausmīgas būtnes! — Un te skat, te skat! Aiz ķēniņa torņa arī troņa priekšā šīs būtnes stāv rindās cieši viena pie otras! Priekšējie uz purpura polsteriem nes skaistākos kroņus un zižļus un ļoti zemu paklanās troņa priekšā. Un aklais ķēniņš (t.i. garīgi aklais) to aplūko ar labpatiku un viņam ir liels prieks par šiem troņa ielencējiem, starp kuriem daži viņam arī dāvina pavisam jaunatrustus kara ieročus, kurus ķēniņš pieņem ar lielu prieku.

Bet aiz troņa tās pašas būtnes riebīgi atņir dz viņu zobus. Un kroņu, zižļu un ieroču vietā viņi viņu rokās nes smagas važas un ķēdes, un pātagas no kvēlojošām čūskām! — Ak, ķēniņ, ak, ķēniņ, piecelies no troņa, šī skaudības un naida sēdekļa un aplūko tavus maskētos draugus, kur ar vārdiem un darbiem tev nekautrīgi melo sejā, bet tev aiz muguras ir tavi ļaunākie ienaidnieki!

Ak Kungs, ak Kungs! Kādēļ Tava bezgalīgā labsirdība un gudrība pielaiž būt arī šādām ļaunām būtnēm?! Vai tad nebūtu labāk, ja ārpus Tevis nebūtu neviena būtne, lai starp daudzām labām būtnēm, kas ir no Tevis, ir arī šādas būtnes, kurām tādas kādas ir, ir neiespējami būt no Tevis!?"

91. DZĪVĪBAS NAKTS PUSES IEMESLS. PRETSTATI NEPIECIEŠAMI GARĪGAI BRĪVĪBAI.

Es runāju: "Jā, jā, tu Mana vismīlā Helēna, to tu, protams, vēl nevari pilnīgi aptvert, kādēļ nu vajag būt arī šādām būtnēm; bet ar laiku tu to visu jau sapratīsi visā skaidrības pilnībā. Bet, lai tu tomēr kļūsti nedaudz mierīgāka, tad Es tev gribu likt priekšā dažus piemērus tevi tik ļoti traucējošās lietas apgaismošanai, un tā klausies!

Apskati uguni! Kāds iznīcinošs spēks atrodas šajā drausmīgajā elementā, kad tas rūpīgi netiek sargāts un uzglabāts tur, kur tas tiek lietots! Kādu tas izsauc iznīcību! Un redzi, tomēr cilvēcei nav neviena lielāka labdara kā tieši uguns, ja tas tiek gudri izlietots!

Aplūko ūdeni, cik briesmīgi tas trako un žņaudz tur, kur tas atbrīvojies paceļas virs ielejām un lau-

kiem! Bet vai tādēļ Man tas nebūtu bijis jārada, vai arī Man tas jāiznīcina tādēļ, ka savā atraisītā stāvoklī tas darbojas tik postoši un laicīgam cilvēkam nes nāvi un iznīcību?! Saki, vai pati zeme un viss, ko tā nes, varētu gan pastāvēt bez ūdens?!

Pēc tam aplūko dabīgo ķermeņu smagumu! Kādu iznīcību izdara no augsta kalna lejā brūkoša lavīna! Un cik briesmīgi ir smagi kalnu nogrūvumi; tie nesaudzīgi aprok cilvēkus kopā ar visu viņu mantību. Kut nogrūst kāda klints, tur caur savu kritienu tā sadragā visu, kam tā pieskaras! Vai tad nebūtu labāk, ja Es visu zemi būtu radījis tik vieglu kā spalvas pūciņu? Protams, tad pat muša ar lielāko vieglumu aiznestu veselu kalnu, un cilvēks ar zemi tad varētu spēlēties kā bērns ar bumbu. Bet kas tad zemi saturētu stingri kopā? Kā no tās varētu izaugt auglis? Un kā bez smaguma uz zemes virsmas varētu uzturēties cilvēks, dzīvnieks un stādi? — No tā tu atkal redzi, cik nepieciešamas ir visu ķermeņu slīktās īpašības, ja tām jāeksistē!

Bet kā viss pievestais ir nepieciešami dabā, lai tā ir tas, kas tai vajag būt — tāpat garā vajag būt pretstatam labam un patiesam, lai caur šiem naidīgiem pretstatiem gars kļūst tas, kam tas no Manis ir noteikts, tieši pilnīgākai, mūžīgai dzīvības brīvībai! Jo bez spaida nav nekādas brīvības, un bez brīvības nekāda spaida. Tādēļ visām brīvībām vajag izrietēt no spaida, kas te ir tiesāta, mūžīga kārtība — tā pat kā pats spaidis no Manas pirmmūžīgās brīvības!

Un tā tu šeit arī ieraugi tādas parādības, kas pašas par sevi patiesi ir ļoti ļaunas, bet garīgas brīvības iegūšanai un uzturēšanai zināmā laikā tikpat nepieciešamas kā uz zemes spēcīgs zibens un krusa dzīvības gaisa ražošanai un uzturēšanai, un visu kaitīgu un nāvējošu tvaiku iznīcināšanai, kas caur daudzkārt nepieciešamo zemes virsmas lielo sasīšanu tiek izvilināti un dzīti no tās iekšienes! Es tev saku: tas viss ir tā nepieciešams, un viens nosaka otru.”

Bet no mums atkarīgs dažādos nepieciešamos elementus, ja tie kaut kur savas sevišķās īpatnības par daudz sāk izpausties, gudri atkal ievest atpakaļ to nepieciešamajā kārtībā. Ja nepieciešamākā un gudrākā apdomībā mēs to esam darījuši, tad viss atkal ies savā pavisam likumīgā gājienā un nesis labākos augļus!

Gudri apdzēst degošu māju, tas ir labs darbs; bet tādēļ māju kopā ar uguni no pamatiem pavisam iznīcināt, tak noteikti nebūtu gudri; to vajadzētu tikai tad, lai caur to varētu tikt izglābta blakus esošu māju rinda. — Tā tad ūdenim vajag likt dambjus un smagumam pienācīgas, spēcīgas stutes, un pēc lielas vētras zemi atkal žigli apstrādāt, tad viss atkal nāk pareizās slīdēs. — Bet gribēt visu atrisināt ar vienu vilcienu, nozīmē visu iznīcināt!

Pēc tā tu un to, kas vēl nāks, varēsi jau aplūkot nedaudz mierīgāk! Un tā nu pavisam mierīgi atkal aplūko parādības tālāk!

92. HELĒNAS TĀLĀKAIS SKATĪJUMS. SEŠU DZĪVNIĒKU CĪŅA. ŠĪ SKATA IEDARBĪBA UZ VILKU CILVĒKIEM UN ĶĒNIŅU.

Pēc īsa pārtraukuma Helēna runā tālāk: “Hm, hm, bet tas tomēr ir dīvaini! Šīs īpatnējās būtnes ap troni vairojas kā jūras smiltis, un lielo masu dēļ ķēniņa pirmie kalpi tikko var strādāt! Es redzu, ka no vilku cilvēkiem viņi iepriekš tiek apmācīti un pat bakstīti, lai palīdzētu viņus apstrādāt tā kā vajadzīgs ķēniņam. Ap troni un arī [apkārt] kļūst ļoti tumšs, tā, ka tikai ar grūtībām kaut ko var saredzēt; un šī stiprā krēsla šķiet iziet pavisam vienīgi no šiem vilku — cilvēkiem; bet viņu acis tomēr spēcīgi spīd, un kur viņi vēš savus skatus, tur priekšmeti tiek apgaismoti, bet tikai tiktāl, cik tas šīm dīvainajām būtnēm vajadzīgs pēc viņu pašu instrukcijas.

Bet nu aizmugurē es redzu kādu ļoti dīvainu būtni, tā līdzinās vērsim, un nupat aiz vērsa parādās kāda cita, līdzīga lauvai un grib vērsi aprīt. Bet aiz lauvas nupat parādās atkal kāda cita būtne, kas tā izskatās līdzīga degunradzim; un tā, ka tā klāta ļoti spēcīgām bruņām, tad nu tā nu cenšas lauvu kopā ar spēcīgo vērsi nospiest. Lauva, kura iepriekš draudēja vērsi aprīt, ar to nu veido draudzīgu kopību, un pūlas no degunradža atbrīvoties. Ak, ak, tās tomēr ir ievērojamas parādības! Un redzi, redzi, un jau nāk klāt ceturtnā būtne! Un, ak vai, ak vai! Tā ir ārkārtīgi liela milzu čūska! Viņa nu apkampj trīs karojošās būtnes un pavisam nekrietni sāk tās saspiest kopā! Vērsis, lauva un degunradzis sasprindzina visus viņu spēkus, lai atbrīvotos no varenās čūskas bet viņu pūles šķiet ir veltīgas. Neskatoties uz viņu lielajām pūlēm, čūska tās loku savelk kopā arvien ciešāk; un no rēkšanas es secinu, cik cieši nu tie trīs saspiesti! — Bet, dīvaini ir tas, ka cilvēki — vilki uz to rāda pavisam draudzīgas sejas un šī cīņa viņiem

ir ļoti patīkama.

Bet, ah, ah, ah, nu jau atkal nāk klāt jauns dzīvnieks! Tas ir ārkārtīgi liels milzu ērglis! Tas nu krīt lejā uz šo dzīvnieku kamolu, ar saviem ļoti varenajiem nagiem to satver un izplēš savus lielos spārnus un visu kamolu paceļ augšā. Čūska, kuras miesa pa lielākai daļai samocīta no milzu ērgļa varenajiem nagiem, grib nu atbrīvoties; bet loks no ērgļa nagiem tik ļoti cieši saspīests kopā, ka visas pūles šķiet pilnīgi neauglīgas! Trīs iepriekšējie dzīvnieki pēc iespējas čūsku atbalsta; bet ērgļa nagi ir pārāk spēcīgi un nepadodas ne par mata platumu. Un varenais ērglis ar savu laupījumu paceļas augstāk un augstāk! — Vairāk aizmugurē pie kādas upes es redzu sava veida tuksnesi. Savu laupījumu vēl vienmēr ar vienādu spēku turēdams ciet, viņš nu nosēžas lejā šajā tuksnesī un grasās sākt savu mielastu!

Bet te es redzu no upes ātri izkāpjam un steidzamiem pie treknā kamola vienu aligatoru! Čūska stiepj viņam pretī galvu un plaši atplēstu rīkli un aligators līdzīgā veidā apsveic čūsku un iekožas tās apakšžoklī. Ērglis ar savu laupījumu grib lidot tālāk, bet aligators viņam traucē. Nu ērglis atbrīvo visu savu laupījumu, uzsēžas uz aligatora muguras un ar savu knābi ieknābj tā acīs, bet kā es manu, tomēr viņam neko nevar kaitēt! Bet pie tam trīs pirmie dzīvnieki atbrīvojas no viņu aresta un nu skrien prom katrs uz savu pusi un tālu no turienes.

Bet nu es redzu, ka pie lielā aligatora, kas vēl vienmēr tur ciet čūsku, steidzīgi tipina mangusts. Aligators žigli ierauga un sajūt savu lielāko un neuzvaramāko ienaidnieku, čūsku tūlīt atlaiž vaļā, kas sāpēs locīdamās ierokas zemes smiltīs un beidzot tajās paslēpjas — pēc tam pats aligators iemetas ūdenī. Čūskas vietā paliek tikai ērglis, kā šķiet, ar ļoti izsalkušu kuņģi. Bet mangusts līdz ūdenim seko aligatoram, cieši skatās viņos, kurus izraisīja aligatora mešanās ūdenī.

Ērglis nu ierauga mangustu, paceļas un kā mazu laupījumu grib to noķert, bet tas izbēg ērgļa apetītei kādā zemes alā, un varenais ērglis nu lido prom bez kāda laupījuma, līdzīgi kā iepriekš pārējie dzīvnieki aizbēga neko nepanākuši, tikai ar dažiem saspiedumiem. Tikai čūska šķiet cietusi visvairāk, vai smiltīs viņu atkal izdziedinās, tas ir liels jautājums?! Bet vai mangusts par to, ka viņš šo naidīgo grupu izšķīra, saņems to, ko pelnījis, to Tu, ak Kungs, noteikti zināsi vislabāk!

Bet nu es arī redzu, ka skaitā ļoti daudzie cilvēki- vilki sāk rādīt ļoti garas un apmulsušas sejas; jā, no viņu kustībām viegli var secināt, ka ar šādu bestiju cīņas iznākumu pavisam nav apmierināti! Ak, tas jau ir pavisam labi un pareizi; jo šie vairāk kā bestiskie cilvēki man ir vēl daudz pretīgāki nekā iepriekšējie dzīvnieki viņu dabas cīņā, jo tā ir aptverama; bet šie cilvēki bestijas man ir pavisam neaptverami un vienlaicīgi arī gandrīz pilnīgi nepanesami.

Ķēniņu uz viņa troņa pārņem konvulsijas it kā viņš ciestu no kādas nervu kaites. — Tā lieta arī viņam šķiet bija nepatīkama. — Jā, jā, un nu daudziem ķēniņiem uz zemes ies tā pat! — Bet ko viņš grib, ko viņš var darīt? — Ja viņam vēl ir kāda vara, tad viņš ar to noteikti uzdrošināsies visu iespējamo, lai noturētos uz sava troņa. Bet ja viņam tās nav, tad viņš noteikti arī aizies drīzāk, nekā viņš caur lēnprātību, mīlestību un pacietību apvienosies ar savu tautu! Bet ja kāds noturēs, tam, jādūmā, ies tā, kā gāja ērglim, ka viņš savā kuņģī sāks pamanīt ļoti ievērojamu atvieglojumu! Jo viņa zaldāti iztērēs viņa naudu un viņa pavalstnieki viņu nodevas beigās viņam varēs samaksāt tikai ar viņu dzīvību.

Ak Kungs, redzi, visa parādība nu sāk izzust. Un man Tev atklāti jāatzīst, ka caur parādību tas miklainais dzīvnieks ar septiņām galvām man vēl negrib kļūt skaidrs. Jo tā tomēr būtu Tava vissvētākā griba, tad Tu pats to gan varētu man nedaudz atklāt!”

Es runāju: “Klausies, tu Mana mīļākā, ne Es, bet gan — visi šie mūsu galda un sapulces viesi, parādību līdzredzējuši no sākuma līdz beigām, tādēļ uzrunāsim tieši Robertu un uzklausīsim viņu. Kādēļ tad vienīgi mums abiem jārunā? Pārējiem arī ir mute un laba mēle! Tātad arī viņiem no sevis kaut ko jādod!”

Un, tātad, tu, Robert, apgaismo mīļajai Helēnai to, ko viņa apgalvo, ka vēl neaptver! Un, tātad, runā tu, Mans Robert!”

93. ROBERTS, NO KUNGA UZAICINĀTS, REDZĒTO IZSKAIDRO. SAVTĪBA UN AUGSTPRĀTĪBA KĀ VISA ĻAUNUMA PAMATSAKNE. NEMAINĪGĀ DIEVA GRIBA KĀ MIERA POLS.

Pēc šī Mana uzaicinājuma Roberts pieceļas un runā: “Ak Kungs, Tu mīlestības mīlestība, Tu cietēju draugs. Tu no Sevis gudrākais starp gudrākiem! Visa tā lieta tās parādībā gan jau tāpat attēlota tik skaidri, ka nu par to maz vairs kas būs izskaidrojams. Bet ja vismīļā Helēna atbilstības nozarē vēl ne-

spēja apgūt to nepieciešamo pakāpi, caur kuru viņai šādas parādības, tajā par ko tās iepazīstina, spētu būt saprotamas, tad, protams, gan ir vajadzīgs viņa šo lietu padarīt nedaudz skaidrāku!

Un tā, tu vismiļā māsa, redzi — ka viss tas, ko tu esi redzējusi, vispārībā attēlo augstprātību, kas ir caur sevi pašu izsauktas nekrietnības gara gars. Tur loga priekšā tu redzēji karojam un neģēlīgo cīņu caurvija savstarpēja nodevība! Redzi, tas viss ir augstprātības darbs, kura dzimšanas vieta ir patmīlība. Bet kā tīra Dieva un tuvākā mīlestība ir visas svētības, visas svētlaimes un visas vienprātības, un vienotības pamats — tāpat patmīlība ir vien tā, kas tai tuvu, naidis un, tātad, tā, kas kaut kur grib pretoties šai kādas nekrietnas dziņas ļaunajai īpašībai, nicināšanas un vajāšanas cēlonis.

Tīra mīlestība dod visu, kas tai ir. Un tomēr tā mūžam nevar kļūt nabagāka, bet gan tikai bagātāka un varenāka; jo, ja tā dod, tad tā no tūkstošiem, ko ir devusi, atkal saņem tūkstoškārt. — Bet egoisms vienmēr tūkstoškārtīgā mērā pazaudē to, ko viņš ņem, zog un nolauva. Jo, ja tam sevī nav nekāds spēks un vara, tad tam, kaut arī slepenībā par to lādotes, vajag caur visvisādiem sevi nabagu darošiem līdzekļiem ņemt palīgā citus spēkus. Caur tiem tās gan pasaulē sevi uztur zināmā, šķietamā spožumā un zināmā lielumā. Bet tā, ka ar laiku šāda spožuma un lieluma uzturēšana maksā arvien vairāk un vairāk, tad tas beidzot kļūst pilnīgi nabags, pie kam tad tas kādu laiku kā samīts tārps lokās, pretojas un vijas; bet tad tas tam vairs maz līdz, bet gan kalpo tikai tā pilnīgas bojā ejas paātrināšanai.

Tātad, kas ved karus? — Redzi, egoisms, kā augstprātības un varas kāres māte! — Un, kas stājas tam pretī un cīnās pret to un uzvar? — Redzi, tīras mīlestības taisnīga vara, kas te ir taisnīgums un taisnīga tiesa no Dieva! — Ienaidnieka egoisms gan liek lietā visus iedomājamus līdzekļus, lai sevi saglabātu un atriebtos Dieva taisnīgumam; bet tas tam neko nepalīdz, jo caur to visos galos un punktos kļūst ļoti vājš. Kamēr līdzīgā cīņā tīra mīlestība pēc katra trieciena kļūst tikai varenāka un varenāka!

Parādība ar otrādi apgriezto tiaru, kas izcēlās no purva stāda, skaidri rādīja, kāds pamats ir visam laicīgam diženumam. Un, kad tu to beigās redzēji ačgārni guļam uz viena trijkāja, tas attēloja skaidru attiecību, kādā pret tīri debesīgo atrodas visa laicīgā vara, greznība, spožums un kundzība. Bet trijkājis attēlo tā vājos balstus, uz kura viss tas guļ, tieši egoisms, kas ir trijkāja gredzens; bet kājas ir neīstums, viltība un krāpšana. — Tiarā tu redzēji asinis un neģēlīgus tārpus; asinis un mazāki tārpi tev ir tikuši izskaidroti. Tikai septiņgalvīgais dzīvnieks, ko caur tālāko parādību Kungs tev ir tuvāk atklājis, tev vēl ir palicis diezgan tumšs. Bet tu driksti aprēķinot iet uz priekšu tikai pēc tev jau rādītā mēra, tas nozīmē, pēc atbilstības mēra — tad tu ļoti viegli nonāksi pie pilnīgi patiesākās tā izpratnes, ko izsaka šī aina! Pamēģini tikai, mēs visi tev tajā palīdzēsim!

Un ja tu to būsi atšifrējusi, tad arī Kungs darīs Savējo! Jā, es tev saku: kā es to redzu, tas atkarīgs no tā, kā tu tavā lielajā mīlestībā to būtu aptvērusi; jo kā tu un kā mēs, ar tevi saskaņoti, to lietu izpratisim, tā Kungs grib rīkoties un rīkosies! — Tādēļ dari nu savu lietu īsti labi, jo pasaules svētība nu atkarīga no tavas izpratnes un tavas mēles!”

Helēna, ļoti pārsteigta, kad Roberts viņai pavēsta, ka no viņas izpratnes par septiņgalvīgo dzīvnieku nu atkarīga pasaules svētība!? — Tādēļ viņa tūlīt atkal griežas pie Manis un jautā, teikdama: “Ak Kungs, Tu mana vienīgā, debesu saldākā mīlestība! Vai tai jābūt patiesībai, ko gudrais Roberts man tikko atklāja?!”

Es runāju: “Katrā ziņā! Redzi, kādā senākā pravietojumā, kas atrodas Indijā, kā vienā no senākām zemes tautām, teikts tā: “Redzi, tu grēcīgais cilvēku dzimums! Viena sieva bija tā, kas pasauli iegruđa samaitāšanā! Un atkal reiz tiks dota sieva, no kuras pasaulei tiks dota liela žēlastība! Un beigās atkal tiks dota sieva, caur kuru pasaule tiks tiesāta; bet tas būs atkarīgs no sievas un no viņas izpratnes — vai uz dzīvību vai uz nāvi!” — Un, redzi, tu kā nejauši esi tieši tā sieva, par kuru nu runā pievestā sensenā atklāsme! — Tādēļ dari savu lietu labi, citādi zemei izies slikti!”

Helēna runāja: “Ak, ak! Tagad es būtu kāda ārkārtēja sieva!? Ak nē, ak nē, tas tak nav iespējams! — Tā man arī nebūtu nekāda svētlaimē, bet gan lielas mokas! — Tādēļ atlaid man, ak Kungs, šo izpratni, par kuru es patiesi nevarētu apgalvot, vai tā izdodas laba vai slikta!”

Es runāju: “Mana vismiļā Helēna! Manu lielo mīlestību uz tevi tu jau pazīsti, bet arī to tu zini, ka pie Manis, tieši šeit dzīvības, gaismas un mūžīgās negrozāmās patiesības valstībā, no tā, ko Es reiz esmu izteicis, nekas vairs nevar tikt nepiepildīts! Un tādēļ tev jau vajadzēs darīt to, ko Es no tevis esmu prasījis! — Jo redzi, ja Es Manos izteicienos un noteikumos būtu nevērīgs, kādu kārtību un kādu izskatu drīz iegūtu visa radības?! — Redzi, ja Es tikai vienu acumirkli visu Manā bezgala lielajā idejā radītu, ne-turētu stingri ciet, tad viss sairtu un visi veidojumi un formas kļūtu par mākoņiem līdzīgiem ļoti mai-

nīgām un pārāk ātri izgaistošām karikatūrām. — Bet tā, ka Es vairāk kā visi tavi vēl mainīgie priekšstati to aptver, esmu augstākā mērā patstāvīgs, tad visas radītās lietas un būtnes cauri manai mūžīgai bezgalībai arī vienmēr paliek tās, kam un kā tās reiz tikušas veidotas.

Vai tu to atzīsti par labu, ja Es Manī mainītu nu tik skaistās formas un tavu brīnišķo formu vietā domātu p.p. par govi, bet caur ko tu tūlīt tiktu pārvērsta par govi? — Bet kā izietu tev, tā izietu arī visai bezgalībai, ja Es tikai vienu acumirkli kļūtu nevērīgs Manās visu veidojošās un uzturošās idejās!

Bet Es to tagad, kā arī jau pirms ļoti ilgiem laikiem, šim laikam tā esmu noteicis, un esmu izvēlējis tevi! Tādēļ aiz tīrākās mīlestības uz Mani tev arī vajag darīt to, ko Es no tevis prasū. Tikai caur to tu tad visās tavas dzīvības sfērās pilnīgi patstāvīgi brīvi sevi izveidosi un nākamībā, kā izejot no sevis pašas varēsi stāvēt brīva un neatkarīga no visām svešām ietekmēm!

Jo tas viss, ko Es šeit no jums prasū, nenotiek tik daudz materiālās pasaules dēļ, kas jau tā pat stāv tiesā, kā daudz vairāk jūsu dēļ, lai jūs visi kļūstat patiesi brīvi un spējīgi baudīt augstāko svētlaimi! — No šejienes gan arī visā atkarīgas visas pasaules rosība, pie kam šeit Kungā atrodas visas tapšanas un esamības kodols un saknes. Bet tādēļ mēs tomēr nestrādājam pasaulei, bet gan debesīm!

Un tā tad nu, tu Mana mīļā Helēna, sāc ar to, ko brālis Roberts tev ir teicis!”

94. HELĒNA PAR SEPTIŅĀLVAINO NEZVĒRU, DZĪVNIĒKU CĪŅU, CILVĒKIEM-VILKIEM UN KĒNIŅU. VIŅAS PRIEKŠLIKUMS KĀ TO NOVĒRST.

Helēna runā: “Jā, ja šeit kā arī visā bezgalībā tās lietas stāv tādas, te, protams, man vajag iet uz kādu izpratni, lai it kā neietu bojā visa radība. Bet Tu, mans vismīļākais Kungs Jēzus, es gan darišu visu, ko vien Tu vienmēr prasīsi; jo to man liek mana, vienīgi Tev pukstošā sirds. Bet es domāju, ka zemes labklājība nebūs atkarīga no manas muļķības!? Vai nē, tu mans vienīgais mīļotais, pāris sekundes ilgi Tu gan tomēr it kā varēsi uzturēt zemi un visu bezgalību arī bez manas atziņas par nekrietno septiņu ķermeņu nezvēru? Tik ļoti stingra šī lieta šeit tomēr it kā nebūs?!”

Es saku: “Jā, Mana vismīļotā Helēna, pie Manis viss ir nosvērts uz visprecīzākajiem svariem; te gan netiek nekāda atlikšana vai apstāšanās uz vietas! Protams, visu radību Es varu uzturēt bez tavas atziņas, par to tu vari neraizēties; bet, kā Es tev jau iepriekš piezīmēju — šeit tik daudz negrozās lieta par visu ma nesatricināmo uzturēšanu, kā daudz vairāk par visu to, kuri jaunākā laikā no pasaules šeit atnākuši, uz dzīvāko debesu pilnīgāko brīvu izvēli! To tev īsti pareizi vajag ņemt vērā, un tad tev būs viegli izpildīt to, ko Es no tevis prasū! — Vai tu to nu labi saprati?”

Helēna runā: “Jā, Kungs, nu es esmu skaidrībā! Un tā ar Tavu palīdzību, gribu arī mēģināt kā es varēšu tikt galā ar septiņgalvīgo nezvēru.

Kā es nu saprotu, tad šis septiņgalvīgais monstros īstenībā attēlo antikrista garu un tā valdīšanu iekšēji viņa paša netīrumos! Tārps par sevi attēlo lielāko nekrietnību, kas izriet no varas kāres, savtības, meliem un krāpšanas. — Septiņas galvas līdzinās septiņām galvenām kaislībām, no kurām būs pirm-sākums septiņiem galveniem grēkiem: augstprātībai, varas kārei, greizsirdīgai skaudībai, nāvējošam skopumam, nesamierināmam naidam, nodevībai un, beidzot, slepkavībai! No tiem izriet baudkāre, rijība, plītēšanas izvirtības, tuvākā pilnīga necienīšana, cietsirdīgākā to vajāšana, kur uzdrošinās brīvi elpot, pilnīga nekaunība un negodīgums, pilnīgs sirdsapziņas trūkums un, beidzot, pilnīga Dieva neievērošana un pilnīga aizmīšana! — Bet šis pirmo septiņu galveno kaislību sekas tad virs katras galvas arī ir pavisam tās pašas, kā tas arī ir redzams no desmit vienādām smailēm virs katras galvas, kas vienmēr bija redzamas vienādas. — Uz smailēm bija arī vēl saskatāmi kvēlojoši kroņi, ar kuriem dzīvnieks asinis pārvērta tvaikos, ja tās sāka pildīt trauku pa daudz vareni. Šie kvēlojošie kroņi pēc baumām, kas man pasaulē reiz nāca ausīs, ka tieši pāvests pavēl septiņdesmit kronētiem valdniekiem, man šķiet, vai nu tie septiņdesmit romiešu katoļu ķēniņi! Bet tas, man liekas, par maz pārlicinoši, jo reģentu skaits vienmēr bijis un palicis viens un tas pats! Bet man pārlicinošāk šķiet, ka kvēlojošie kroņi norāda pilnīgāko varas kāri, kas Tavā, ak Kungs, priekšā ir pretīgums, un kas nu iemītinājušies jau pat ļaužu sirdīs. Bet vēl skaidrāk kā tas viss, man šķiet, šie kroņi norāda tā saucamos politiķus, kuri parādās kā kāds pielājīga izskata un daudz apsološs aizsegs, lai nevienam nav jāmana, ka tā iekšienē paslēpta asa un nāvi nesoša smaile. Bet, ja kāds grib aizsegam pieskarties, tad caur dusmu ēzi aklās tautas valdnieka sirdī, tas ir kvēlojošs, tā, ka katram, kas iedrošinās aizsegu satvert, ļoti viegli vajag pamatīgi apdegt!

Tādēļ es domāju, vajag prom ar kroņiem, tad prom ar smailēm, prom ar septiņām galvām, prom ar

visu dzīvnieku, prom ar viņa palīgiem — tad cilvēkiem vairs nevajadzēs bradāt pa asinīm, lai sasniegtu zelta un patiesu mieru. Arī dzīvnieku — cilvēku cīņas vairs nedrīkst atgādīties.

Es esmu noteiktās domās un atzīstu, ka, ja uz zemes virsmas jebkad jāizskatās mierīgi, uz zemes vajag notikt divām lietām. Vai nu Tev, ak Kungs, caur Tavu varu, vajag gandrīz pēkšņi no zemes paņemt deviņas desmitdaļas cilvēku un pārpalikušajiem dot labākus vadītājus, vai arī Tev vajag zemi, mazākais, deviņkārt palielināt un katrā zemē likt lielu kalnu no tīra zelta. Jo tikai caur milzīgu, visur vienādi sadalītu šī metāla daudzumu, kas noteikti savu izcelšanos ņēmis no elles, tā vērtība noslidēs līdz kalņakmeņim, bet par to cilvēces vērtība pieaugs, kam tak beidzot tomēr reiz jātiek panāktam! Jo ko tas nozīmē, ja cilvēkam, kāds tas tagad ir, pašam par sevi un vienīgi no sevis nav nekāda vērtība, bet gan, diemžēl, tikai pēc metāla daudzuma, kuru viņš ieguvis visādos veidos un ceļos, kādi vien vienmēr iespējami, un caur šī dzeltenā metāla iespējami lielāko daudzumu piesavinās visus laicīgos netikumus!? — Tātad vai nu cilvēku samazināšanu vai zemes virsmas ievērojamu palielināšanu kopā ar milzīgu zelta un sudraba pavairošanu, — citādi uz zemes mūžam nebūs labāk! — Jo cilvēku mantkārības visā sabiedrībā vajag novākt pie varenāko pārsātinātību, citādi tā nekad neatmetīs tās egoismu, kā augstprātības un varas kāres avotu!

Ko līdz vērsis (tautas — spēks) ar savu spēku?! Ko lauvas (dinastijas) varenās ķetnas?! Kam noder bruņām klātā dzīvnieka (absolūtais, tirāniski-despotiskais firstu spaidis) nesaudzīgais un nelokāmais smagums?! Kāds efekts cilvēces labumam top no čūskas (slepenā, visu aprijošā inkvizīcijas politika) varas?! Ko spēj paslēptuvē uzglūnošā krokodiļveidīgā dzīvnieka atriebības reakcija?! Beigās nepieciešami iestājusies vispārējā nabadzība, nožēlojamais un vājais mangusts, tomēr visus aizdzen katru uz savu pusi, un, proti, ar tukšiem kungiem! Kur te šāda cīņa bija laba? Jo mangusts beigās ir labs, tad viņš tāds ir arī sākumā! Vai zemei caur asinīm jāklūst nabagai?!

Ak Kungs, Tu, visuma visgudrākais un mīlestības pilnākais Radītājs, Vadītājs un Uzturētājs! Mēs radītās būtnes šeit Tavā priekšā gan lūdzam un iesakām, bet, kā nu es vienmēr vienādi pamanu, zināmā mērā veltīgi! Jo mēs te varam lūgt, ieteikt, cik vien tikai vienmēr gribam, bet Tu tomēr darīsi to, ko Tu gribi un ko par labu un pareizu uzskata vienīgi Tava augstākā gudrība! Bet tas pie visas tās lietas īstenībā ir pilnīgi tas labākais; jo, ja Tu mūsu spriedumiem ļautu iedarboties ārējās dabas lietās, tad nākamā acumirkli visa esamība pārstatu eksistēt! — Bet Tu, ak Kungs, it visam esi pamatu pamats, un visa Tava svētā kārtība pie Tevis ir viegla, ja arī mums, radījumiem, aptvert grūtākā domā. Tādēļ es nu domāju, ka drīkstētu būt gandrīz lieki Tavā priekšā vēl vairāk plāpāt.

Tie pēdējā pārdrošībā sastopamie cilvēki-vilki attēlo te ļoti lišķīgo ordeni, kas visu pasauli jau pavisam saskanīgi, vienprātīgi notiesājis, un, ka tieši tas, kā arī tam radniecīgie ordeņi, uz zemes vienmēr bija gandrīz vienīgie visa ļaunuma dibinātāji, un ne pēc kā tik ļoti netiecas, kā pēc pilnīgāko vienvaldību pār visu zemi un šī iemesla dēļ grib, lai visi ķēniņi dejo pēc viņu stabules — tas gan ir tik skaidrs, ka par to tīri veltīgi būtu katra tālākā apgaismošana.

Ķēniņš, kas varas tiesību sajūtas pilnīgi pārņemts sēdēja uz troņa ar ļoti pavēlniecisku sejas izteiksmi, šķiet esam tika šī tagadējā, sliktākā laika runājošs valdīšanas mānijas simbols uz zemes, kur nu katrs grib valdīt, bet neviens vairs negrib neko paklausīt, izņemot, ja paklausīšana viņam nes lielus labumus; ja tas tā nav, tad citkārt paklausīgākais un padevīgākais kalps tūlīt kļūst katru valdīšanu ienīstošs demokrāts, vai tā dēvētais sarkanais republikānis; kas cilvēkus grib darīt laimīgus vienīgi caur visu valdnieku iznīcināšanu, bet pie am par visām lietām īsti plaši grib atdarīt sava paša tukšo maisu un zelta zivtiņas noteikti ievilkst savā smalkā tīklā! — Šī valdīšanas mānija šķiet tagad ir tās ļaunākais un gandrīz vienīgais pēdējais iemesls, kas nu kā divpusējs atriebības zobens visus cilvēkus sašķīdo līdz kvēlojošākam naidam.

Es starp cilvēkiem nu vairs neredzu nekādu patiesu mīlestību. Neviens vairs nemīl otru kā cilvēku un brāli Tevi, ak Kungs, bet gan nepatīkamu līdzdalībnieku. Ja A. no B. var iegūt kādu labumu (vienalga kādu), tad A. izturas pret B. ar visu draudzību, un, ja B. patiesi A. sagādājis kādas priekšrocības, viņu pat mīl. Bet, ja B. kungs to nespēj, tad par daudz drīz priekš A. top pilnīgi, jā bieži pat nicināmi, vienaldzīgs, un es tad B. nevēlētos ieteikt kādā iespējamā nelaimes gadījumā pie A., ja viņš pa to laiku būtu kļuvis turīgs, meklēt palīdzību, lai viņš palīdzētu nelaimē nonākušajam B. Jo B. nav viņa draugs, jo viņš nav atbalstījis, arī tad nē, ja arī būtu pierādīts, ka B. toreiz būtu bijis neiespējami viņu atbalstīt! Bet, ja arī B. nopietnībā A. būtu atbalstījis, tā, ka A. pēc tam būtu ieguvis lielus labumus; bet ja B. tad nonāktu nepatīkšanās un pie A. meklētu palīdzību, tad turīgais A., noteikti pieklājīgi atvainojoties, pēc iespējas

atkāpsies un centīsies no apgrūtinošā B. atbrīvoties! Redzi, Kungs, es cilvēku pazīstu, un tādi viņi pa lielākai daļai ir.

Bet kā viņi ir padarāmi labāki? — Tas ir jautājums, uz ko patiesi vari atbildēt tikai vienīgi Tu, un citādi mūžam neviens radīts eņģelis. — Mēs te varam spriest līdz izdegtu visas saules — un pie tam zemei un visiem cilvēkiem tomēr netiktu palīdzēts. Bet, ja Tu pēc Tavas slepenās, bezgala laipnākās un mīlestības pilnākās gudrības saki tikai vienu vārdu, tad visa zeme kļūst vesela, kā reiz romiešu kapteiņa kalps, par kuru viņa pavēlnieks pie Tevis lūdza dziedināšanu! — Ak Tu, mans saldākais, laipnākais, vislielākais mīlestības cienīgais Kungs un Dievs Jēzus, esi tik līdzcietīgs un iztīri nabaga zemi no visa, kas saucas velns un uz mūžību ir velnišķs! — Lai notiek Tava griba!”

**95. KUNGA ĻOTI SVARĪGAIS IZSKAIDROJUMS PAR PATSTĀVĪBAS UN BRĪVDARBĪGĀS
BŪTNES ATTĪSTĪBU. ŠĪ UZDEVUMA LIELĀS GRŪTĪBAS. ZEMES DZĪVES IZPRATNES GALVENĀ
ATSLĒGA. HELĒNAS SAJŪSMAS PILNĀ PATEICĪBA.**

Es runāju: “Nu, nu, tu Mana vismīļā Helēna, redzi, tu nu Man esi devusi vienu vislielāko padomu, un tas viss pavisam labi pielietojams un izdarāms! Patiesi, tavs dzimums var ar tevi būt ļoti apmierināts!

Tikai divas lietas bija nedaudz par traku! Un tās ir, ka tu uz zemes deviņas desmitdaļas cilvēku gribi redzēt paņēmam prom, vai arī zemi palielinām, un, ka tu zemes vēlētos prom ar visu kundzību! Redzi, tas ir nedaudz cietsirdīgi un dabīgā ceļā pavisam neizvedams, bet gan vienīgi tiesas ceļā. Bet tiesa ir katras būtnes, kas to satver, īstenā nāve!

Jo, redzi, Es esmu visvarens, un visam, ko Es tikai vienmēr domāju, tam, ja Es to gribu, vienmēr arī vajag notikt. Ja Es nu šeit Manā priekšā gribētu miljons cilvēku, tad viņi te arī būtu. Viņi pat gudri runātu un rīkotos, un izskatītos tik skaisti kā skaistākie sarafimi; jā viņi pat ar visu savu mīlestību tevi apskautu un tev pakalpotu pēc tavas sirds vēlēšanās — un tomēr viņi paši sevi būtu pilnīgi miruši! Jo, redzi, viss, ko viņi darītu un runātu, to darītu tikai Es un runātu arī tikai Es. Jo viņos te nebūtu nekāda cita dzīvība, kā kādu Es pēc Manas gribas uz tiesātu laiku gribētu. Bet, ja tad tos šķietami dzīvos cilvēkus vairs negribētu, tad vienā acumirkli viņi arī pazustu un vairs te nebūtu!

Bet, ja Es gribētu saglabāt šādus cilvēkus un viņus pārcelt patiesībā, tev līdzīgā dzīvē brīvdarbīgu un no Manas visvarenības paustam neatkarīgā dzīvībā, tad Man vajadzētu Manu, šajos šķietami dzīvajos cilvēkos darbojošos garu caur kādu piemērotu šķiršanas līdzekli no Manis atdalīt un tad to saistīt šajos cilvēkos caur ārēju, piemērotu materiālu ietvaru sagūstīt; tā viņus iepretī Man padarīt par īstiem atšķirtām būtnēm un kā tādiem dot izturēšanās likumu, un pieļaut izdevības un kārdinājumus, caur kuriem šāds cilvēks tiktu liks nepieciešamībā, no viņa brīvās, no Manis pilnīgi šķirtās izpratnes un gribas spēka, rīkoties vai nu par dotajiem likumiem vai arī pret tiem. Likumam dabīgi vajadzētu būt mērķtiecīgi un gudri iestādītam un sankcionētam, un, saskaņā ar sankciju, katram šādam cilvēkam, gadījumā, ja viņš likumu neievēro, vajadzētu tikt turētām gūstā vēl stingrāk un ilgāk — līdz viņš vajadzības spiests likumu daļēji pieņem un pēc tā rīkojas. Pēc tā tikai tad ieteicams šādam cilvēkam ārējās saites atkal noņemt un viņam, līdzīgi tev, kā labi izglītotam cilvēkam, ļaut pāriet pilnīgākā brīvībā, kur viņš tad, izejot no sevis paša, būtu pilnīgs, ne vairs tiesāta dzīvība.

Bet no šīs isās iztirgošanas tu nu jau pavisam viegli vari pieņemt, ka uz zemes stāvošiem cilvēkiem materiālās brīvības iegūšanas pārbaudījumā Man Pašam pilnīgākā kārtā vajag ievērot brīvu darbības rīcību — vai tā ir likumīgi laba vai arī nelikumīgi slikta. — Jo, ja ar Savu visvarenību Es visus tā vai tā satveru, tad satveršanas acumirkli viņi jau ir miruši, pie kam tad viņi no sevis neko vairs nav spējīgi darīt. Jo Es viņus atkal gribu darīt brīvus, tad Man atkal vajag no viņiem pilnīgi atšķirties un viņus padarīt matērijas sagūstītus, kur viņi tiek pakļauti jaunam brīvības iegūšanas pārbaudījumam.

Ja pēc noliktās kārtības viņiem tas izdodas, tad viņi, līdzīgi tev, šeit, šajā garu pasaulē, var pāriet brīvākā dzīvībā. — Bet, ja pret kārtību tas neizdodas, tad verdzībai arī garu pasaulē vajag pastāvēt tik ilgi, līdz šādi cilvēki pa to laiku sasniedz to praktisko izpratni, caur kuru tad viņi var tuvoties Man, viņu Radītājam. Jo viņi reiz var Mani mīlēt kā Kungu un brāli, tikai tad caur šādu mīlestību viņi ir līdzīgi Man, patiesi brīvi, pei kam Es viņos dzīvi domāju, jūtu, spriežu un darbojos pilnīgs otrs Es!

Bet šādā, tad uz mūžību paliekošā stāvoklī, viņi var no Manis, nekaitējot viņu individuālai brīvībai, arī vienmēr vairāk un vairāk uzņemt brīvu izpratni un spēku, jā, visā var kļūt pilnīgi kā Es Pats, kāds

stāvoklis tad tikai pie vieniem nosaka pilnīgāko un veido pilnīgāko svētlaimi.

Redzi, ir viegli un ātri teikt: “Kungs, dari to un to! Tiesā ļaunos ļaudis, tiesā ķēniņus un tiesā varas kāro pāvestu! Iznīdē visus, kuriem ir augstprātīga un varas kāra sirds! Dari brīnumus! Caur vispārēju sērgu liec iet bojā visiem ļauniem cilvēkiem plukatām, jo viņi visi kopā ir ļauni!” — Bet te ar lielāko izpratni vajag apdomāt, ko Es būtu strādājis pilnīgi veltīgi, ja Es nelikumīgas rīcības dēļ uz zemes liktos cilvēkus tūlīt vēlēt tiesāt un nonāvēt.

Redzi, kaut gan mēs galvenokārt skatāmies uz to, ka topošie cilvēki uz zemes, cik daudz vien tikai vienmēr iespējams, staigā pa priekšā rādīto ceļu un rīkojas pēc mūžīgās kārtības likumiem, caur ko, dabīgi, visātrāk un vieglāk sasniedzama tāda brīva dzīvība — tad tomēr mums arī vajag nodoties lielākai pacietībai un pat aplamākās rīcības uzlūkot ar tādu pat mieru, it kā tās būtu labas un pareizas. Jo pirmais, galvenais nosacījums brīvu cilvēku veidošanai ir, ka pilnīgā atšķirtībā no Manis, reiz apzinās paši sevi un sāk darboties izejot no sevis — vai labi, vai slikti, vai pēc likuma, vai pret likumu, tas katra jauntoša cilvēka sākumam vajag būt pilnīgi vienalga! Mums vajag respektēt viņu pašu iestādījumus un izdomas, un mums vajag mūsu viņu saglabājošās ietekmes darīt tik nemanīti, cik tikai vienmēr iespējams. Jo, ja mēs te uzstātos skaļi un atklāti, tad mēs jauno un maigo cilvēku skolu stādu sagrautu ar vienu soli, un tad mums būtu daudz vairāk darba, samīto atkal uzcelt un pievest lielajam mērķim, nekā, ja mēs šo cilvēku uz zemes pirmo attīstību nosargāsim pacietīgi, tikai pavisam viegli ietekmējot un palīdzot. Jo pēc šī pirmā attīstības perioda mums tad vēl vienmēr ir neskaitāmi ceļi un takas, lai uz zemes vēl neattīstījušos cilvēkus pievestu viņu īstajam mērķim!

Tikai, ja starp topošajiem cilvēkiem sāk izcelties tāda veida krasa ļaundarība pret kārtību, ka caur to gribētā, panāktā un iegūtā dzīvības brīvība varētu nonākt ievērojamās briesmās, tad, protams, mums te šur un tur vajag ļaut uzpeldēt nelielām, bet tikai ārējām tiesas šausmām, ka tur ir kari, dārdzība, izsalkums un mēris. Bet katra šāda soda tiesa nekad nedrīkst satvert vairāk kā vienu desmitdaļu cilvēku, jo pie lielākas pastiprināšanas tā par daudz drīz pieņemtu patiesas, nāvējošas tiesas darbību!

Redzi, te Es tev nu esmu izteicis Manus uzskatus un domas! — Kā tev tas patīk? Un vai tu tās esi pilnīgi sapratusi? — Tādēļ saki nu arī atkal tavas domas par Manējām, vai tu tās atrodi par labām, pareizām un pilnīgi taisnām? Jeb vai varbūt tās varētu būt arī vēl citādas?”

Helēna runā: “Ak, mīlestības mīlestība, ak, laipnības laipnība, ak visas gudribas gudriba! Ak Dievs, ak Tēvs, ak Jēzus! Kas, kas no kurienes un kā te ko vēl varētu iebilst?! Un ko, manā vēl par daudz lielā gudribas vājumā man jāiebilst?! Jo tik bezgala gudri, kā Tu nu visu mūsu acu priekšā esi attēlojis cilvēces rašanos un tās attīstību līdz augstākai, brīvākai dzīvības pakāpei; tas gan vēl nekad cilvēku acu un ausu priekšā, pēc pilnīgākās un gaišākās patiesības nav noticis!

Nu tikai tagad es tā īsti stingri esmu sapratusi, kas ir viens cilvēks, kāds viņš ir, un kā viņam jārikojas, lai viņš spēj sasniegt savu mūžīgo mērķi! — Un te man Tev, ak Kungs, it kā vēl jāizsaka iebildums!? Nē, tas tak tomēr no manis būtu pārāk neprātīgi! Pie šādas Tavas gudribas, varas un labsirdības man kā netiklam, netīram cilvēkam arī vēl jābūt kādām domām?! — Nē, nē, nekad vairs! — Ja pēc Tavas bezgalīgās laipnības tāda manas muts bezkaunīgā dumjība tavā priekšā jau tieši arī nebūtu nekāds noziegums, tad tomēr tā būtu, kā teikts, viena tik pārmērīga mulķība, kādu viens sievas meisas kārs cilvēks tikko dabūtu pār savām visnetīrākajām lūpām, ja viņa ļaunprātīgi izmantotā daba atteiktos pakalpot! — Nē, Tu mans vis augsti milētais, gudrākais, maigākais, pacietīgākais un debešķīgi skaistākais un cēlākais Kungs Jēzus! Tagad pat ar visu visvarenību Tu mani vairs neuzvedināsi uz tālāku domu izteikšanu! Jo kura prāts mums visiem un atklātās patiesības gaišākās gaismas priekšā ir truls vai vēl meklē kādus trūkumus, tas nav vērts uzmanības par no netīrākā un dumjākā ēzeļa! Tas ir nožēlojamākais nelietis, kas uzdrošinātos par to vēl izteikt kādu dumjāko piezīmi! Ak, Tu mans viskarstāk un sirsnīgāk pār visu milētais Dievs Jēzus! Ja tas būtu pat Pēteris vai Pauls, tad man vajadzētu nogrimt atpakaļ manā visrupjākajā netikles temperamentā un, kā labi nopelnītu naudu izskrāpēt viņam acis! Bet nu viņi visi ir mēmi un Tavu vārdu lielo gudrību noteikti saprot vēl gaišāk nekā es, un tas, no viņiem ir ļoti skaisti un slavējami!

Redzi, Tu mans Kungs un mans Dievs, es no Tavas nu izteiktās patiesības svētuma esmu tik ļoti pārņemta, ka es gandrīz vēlētos apgalvot: Ne pat Tu pats varētu šeit Sev arī tikai šķietami ko iebilst vai arī uzstādīt kādus pretējus uzskatus!? Un tās arī ir skaistākās un gaišākās un no manis nekad neatsaucamās domas, kurās es mūžīgi dzīvošu un pie kurām palikšu. — Ar visiem maniem spēkiem vienīgi Tevi pār visu mīlot!”

**96. KUNGS PAR DIEVA UN PASAULES BĒRNIEM. ATBRĪVOŠANĀS DARBS GALVENOKĀRT
ATTIECAS UZ PĒDĒJIEM. LĪDZĪBA PAR SAKŅU DĀRZU UN NEAUGLĪGAJIEM KOKIEM.
HELĒNAS PADOMS ATTIECĪBĀ UZ PATĒTIKU.**

Es runāju: “Mana sirds vismiļotā Helēna! Ar visiem taveim vārdiem Es esmu ļoti apmierināts. Un tava uzslava par cilvēku patiesas vadišanas un mērķa atklāšanu pat Manā sirdī vairs neatstāj nekādu tālāku vēlēšanos, jo patiesībai par lielāko uzslavu kalpo tikai patiesība, jo arī neviens, kas nav no Manis, Mani kā Dievu nevar atzīt un mīlēt!

Jo ir cilvēki, kuri ir izgājuši tieši no Manis, bet līdzās arī citi cilvēki, kas tieši no Manis tikuši radīti. Tie, kas izgājuši no Manis, ir īstie Dieva bērni, kuru sirdīs arī dzīvo tīra Dieva mīlestība un no tās pietiekama Dieva izpratne. Bet tieši radītie ir pasaules bērni, radīti no elles sātana. Bet šie pēdējie arī aicināti patiesai izpratnei un patiesai tīrai mīlestībai. Jo lielo atpestīšanas darbu Es esmu veicis galvenokārt viņu dēļ. — Bet tieši šo cilvēku dēļ nu arī pasaulē notiek tādējādi, kā mēs to nu esam redzējuši, un, kas šeit Manās debesīs nu tiek apspriests. Un te Es domāju, ka tavā uzslavā tomēr it kā kas varētu tikt pievests, kas zināmā mērā attēlotu kādu izņēmuma stāvokli, pie kā Man arī ir prieks no Manis Paša radītam vispārīgam cilvēku radišanas un vadišanas veidam nepieciešami vajag sev nest līdzīdas ne nenožīmīgās pārmaiņas.

Es tev nu stādīšu priekšā dažus gadījumus, un tad tu par tiem spriedīsi. Un tā klausies!

Dārza īpašnieks tajā ir iestādījis daudzus lielus un mazus, cēlus un parastus koku augļus. Visi saņēma vienādi labu augsni un, kur iespējams, parastie gandrīz vienmēr vēl labāku nekā cēlie. Visi tika kopoti ar lielu čaklumu un rādījās, ka daudzi parastie auga daudz kuplāki nekā cēlie. Viens šāds mežainis sava kupluma dēļ sevišķi uzkrīta, tā, ka dārznieks sāka viņam dāvāt sevišķu uzmanību; viņš viņu kopa un kopa, un parādīja viņam savu mīlestību. Bet pagāja viens gads pēc otra; kamēr visi pārējie koki pēc viņa veida nesa augļus, šis koks palika mēms un neparādīja neko citu kā lapas. Te dārznieks kā dārza kungs ar pilnām tiesībām tad beidzot tomēr klusi neapmierināts par šo koku nu teica saviem kalpiem: “Jūs zināt, cik ļoti es daudzus gadus esmu kopis šo koku, un tas man vēl nav rādījis un nesis nekādus augļus; tādēļ izrociet to ar visām saknēm, saskaldiet gabalos un metiet tos ugunī! Jo šis malkas koks mani ļoti sadusmo! Bet tā vietā iestādiet vītoli par liecību, ka šajā vietā viens neauglīgs koks gadiem ilgi ļaunprātīgi izmantoja manu mīlestību un pacietību!” — Te kalpi teica: “Kungs, atstāj tam vēl vienu gadu; mēs tam noņemsim vienu galveno un dosim viņam citu zemē. Bet ja arī tad tas nenesīs augļus, tad tam jānotiek pēc taviem vārdiem!” — Dārza kungs uzslavē dārza kalpu pacietību un ļauj viņiem darīt pēc viņu labām domām. Nu notiek viss, kā kalpi teica. Bet pēc gada un diviem gadiem un pat pēc trim gadiem koks vēl vienmēr nenes nekādus augļus; tas gan izdzen ziedus, tā, ka pavasarī jādomā, ka koks tomēr reiz ar saviem augļiem atalgo dārznieku pūles. Bet, redzi, tomēr tas nenes nekādus augļus.

Kā tu domā, Mana vismiļā Helēna, kam nu ar šo koku jānotiek? Vai manam piedraudējumam pie tā jātiek pildītam vai ne? Jo pavisam nopietni sakot, koks dārzniekam jau sen ir kļuvis pretīgs un sacelīgnums.

Bet zem “koks” saproti tos cilvēkus, kas te ir pasaules bērni, kas no Manis saņem visu kopšanu un pieskatīšanu, bet tomēr, izņemot labus un mātīgus ziedus, nenes nekādas mīlestības pazīmes un paklausības augļus, pie kam visā pasaulē viņu sirdīs un prāti ir aprakti sievu miesās un miesas labklājībā! Tātad, saki Man kā tu te domā. Kas ar šādiem cilvēkiem jānotiek, kas te nenes nekādus ne labus, ne kādus sliktus augļus, bet gan starp labiem un sliktiem augļu koki veido īpašus nicināma veida parazītkokus, kas gan bauda, bet nekad negrib darīt kaut ko derīgu; ja arī viņi mirdz, tad tomēr viss mirdzums ir krāpšana, jo viņu daba kā viņu mīlestība ir spēcīga baudkāre.”

Helēna runā: “Ak Tu mans Kungs un mans Dievs Jēzus! Tas jau atkal ir ārkārtīgi kutelīgs jautājums! Arī te, protams, viss atkarājas no tā, ko Tu man esi atklājis par cilvēku radišanu, vadišanu, izglītošanu un garīgu izveidošanu kārtību, un galējo uzdevumu. Bet šādi, ļoti dumji cilvēki sevi tomēr ir atšķirīgi no citiem, kuri Tavus likumus nepārkāpj nepaklausības un pašu gribas dēļ, bet gan tikai aiz nezināšanas, nepieciešamās izglītības trūkuma dēļ. Bet, ja zināmi ļoti nepateicīgi un viņi sirdīs ļoti stūrgalvīgi, noskranduši cilvēki labprāt darbīgi nekad negrib uzklausīt visus Tavus brīdinājumus un ar viņu dumjākām rīcībām tikai apsmej Tavus svētākos vārdus; kuriem arvien miesa ir gardāka nekā Tavs svētākais Tēva vārds; jā, kas jaunai netiklei, jo ir viņu izvirtušās juteklības rīcībā, drīzāk dos simts sirdis

(ja viņiem piederētu simts sirdis) nekā Tev vienu — tad es domāju, ka šādi dumjākie miesas ēzeļi, šādas kloākas polipu dvēseles patisi nav vairāk vērtas kā vienu labi noslipētu kapli pie viņu patiesi šausmīgās cūku dzīvības saknes!

Ak, šādus zeļļus, līdzīgus tur tam Patetiskam, es uz zemes lielā daudzumā esmu iepazinusi par daudz labi! Tēvs, ārēji goda vīri un cienījami cilvēki, līdzīgi jauniem āžiem nododas miesas kāribām bieži par ar pagrimušākām, prastākām netiklēm, kaut gan mājās viņiem ir mīla un tikumiska sieva, un bieži jau toveris pilns ar pieaugušiem bērniem, kuriem viņiem tak būtu jābūt par labāko priekšzīmi, bet kuri tad pārāk daudz uzzina par visiem viņu tēvu kungu skaistākajiem slepenajiem ceļiem un, beidzot, sevišķi vīriešu dzimums, pārāk drīz iet viņu tēva kunga cienījamās pēdās! — Redzi, ak Kungs, šādi cilvēki vairs nav spējīgi nest arī slīktākos augļus un pie viņiem arī nekas nav labojams; jo, kas reiz ir mēsls, tas arī paliek mēsls, tas par zeltu nekļūs! — Tādēļ viņiem jātiek nocirstiem un mestiem ugunī. Varbūt uguns no viņiem tomēr it kā izveidos ko derīgu!”

Es runāju: “Tev ir pilnīga taisnība! Tātad, lai tā arī ir! Jo ja Es Pats kādam esmu ļāvis saņemt visu iespējamo izglītību un esmu viņam parādījis visu pacietību, iecietību un esmu viņu gandrīz uz rokām [nesis] — bet, ja tad tomēr sievietes miesas dēļ viņš var Mani aizmirst un neskatoties uz visiem maigākiem un asākiem brīdinājumiem nogrimt netīrākā un smirdošākajā mūklājā, kā viens no tevis trāpīgi apzīmētais purva polips kloaka — tad viņš patiesi nav nekādas labākas algas vērts! — Bet, redzi, tieši šeit mums piemēram ir vairāki šādi cilvēki! Tur tas patētiskais ir viens! Un tur tieši mums pretī stāvošajā istabā stāv vēl daži pāri — starp viņiem pat daži asins grēcinieki un Es tev saku, ir viens, kas divas paša desmitgadīgās dvīņu meitenes vienā gadā pie simts reizes šautījis, kas abiem ļoti mīļajiem bērniem beidzot maksāja dzīvību, un ar to viņu, uz zemes nolikti gara izglītību. Un, redzi, šie ļaunie āži tomēr ir šeit vienā jaunā, netiesātā stāvoklī! — Es tev nu jautāju, kas turpmāk jānotiek ar tiem un pārējiem tādiem?!”

Helēna runāja: “Ja viņi jau reizi ir šeit, tad mēs tomēr it kā varam vēlreiz pamēģināt, vai pie viņiem tad tomēr nekas nebūtu labojams?! Ja pie viņiem vēl ir iespējama kaut kāda labošana, tad, lai viņus atgrieztu, nekam nav jātiek taupītam. Bet, ja katrs mēģinājums viņus labot, ciestu neveiksmi pret viņu augstprātīgo stulbumu, te Tu ar viņiem rīkojies kā ar to cūku koku, kuram nebija nekādu augļu, ka tie Tevi paēdinātu un Tev nevarētu dot to, ko Tu, taisnīgākā veidā nu vēlētos te iegūt, kad Tu kādu vakaru, noguris un izsalcis, nāktu zem tā zariem!”

97. KUNGS PAR MIESAS KĀRI. ROBERTA GRŪTAIS UZDEVUMS ATTIECĪBĀ UZ PATETISKO. PASAULES BAUDKĀRO CILVĒKU FILOZOFIJA UN ROBERTA ATBILDE.

Es runāju: “Mana mīlotā Helēna, tu Man esi devusi ļoti labu padomu! Mēs tā arī darīsim! Ja mums tas izdodas, tad viņiem jādzīvo! Bet, ja tas neizdodas, tad lai viņi ir nolādēti! — Bet mēs arī tūlīt ķersimies pie šī darba; jo cik ilgi šī pretīgā suga nav pārveidota vai iznīcināta, mēs no zemes nekad nesagaidīsim pilnīgi nobriedušus un labus augļus.

Jo augstprātību var apkarot daudz vieglāk nekā šo sērgu! Jo cilvēki ir kļuvuši lepni, augstprātīgi un varas kāri, tad dod viņiem karus, postu, nabadzību un slimības, un viņi drīz zemosies krustam n-noteikti uz ilgu laiku liks aiz ausīm pazemības lekcijas. Bet īsts miesas kāriģis āzis neraizējas ne par ko! Ja arī viņš ir pārcietis visas ļaunās tās slimības Veneras slimības un beigās aiz nespēka tikko vairs var iet un stāvēt, un no visām pusēm viņam uzglūn nāve, viņš to neņem pie sirds, ja tikai viņš veļ var taustīt kuplas miesas meičām! Ja viņš iet gulēt, tad gandrīz viņa pēdējā doma ir — miesa! Un, kad viņš pamosas, viņa pirmā doma atkal — miesa. Un visu slinko un miegaino dienu atkal nekas cits kā miesa. Un tā viņa runa ir miesa, doma — miesa, mīlestība — miesa, viņa draudzība — miesa, un viss visā — miesa!

Un cik liela ir miesai vienmēr lieki pielipusi augstprātība, kas sevi pārāk drīz demonstrē, ja kāds šādu dumju miesas ēzeli traucēdams, nāk viņa dzīvību vienīgi aplaimojošā pasaulē, un pat it kā sniedz viņam draudzīgu brīdinājumu! — Sev līdzīgos, tas ir, viņa dzimuma, viņi ap sevi pacieš ļoti smagi un bieži pat nemaz. Jā, ja viņi tā īsti ir riestā, tad viņi gan vismīļāk vēlas brīvi no visiem cilvēkiem, lai jo netraucētāk varētu pēc viņu īsti āža baudas rīkoties ar viņu iemīļotās miesas ipašnieci. Tikai, ja viņi pa laikam, uz nelielu laika sprīdi [kļūst] no netikumības noguruši un pārsātināti, tad viņi arī pieņem apciemojumus, lai ar to nedaudz izklaidētos. Bet, ja tad viņu jutekļi saņēmuši jaunu barību, tad draugi tūlīt atkal var atvadīties, jo tad viņi netiklim jau ir dadzis acīs! — Redzi, tādi viņi ir pasaulē, un tādi viņi

arī nāk šeit!

Ja tu to zini, tad mēs tūlīt pavisam nopietni pamēģināsim ar Patetisko. Sekām tevi jāmāca, vai mūsu pūles pie viņa atradīs vēlamu algu vai nē. Un tā tad rokas pie darba!”

Pēc tam Es Robertam lieku iet pie Patetiskā un pavisam pieklājīgi viņu ataicināt pie Manis.

Roberts pilns augstākās un draudzīgākās cieņas paklanās un saka: “Ak Kungs, kur Tu Pats Savas rokas liec pie darba, tur tam vajag izdoties! — Ja tikai viņš šeit būtu atvedams?! Bet, kā man liekas, te tas prasīs daudz darba! Kā būtu tad, ak Kungs, ja mēs iepriekš viņa tuvumā esošās 24 dejotājas atsauktu vairāk palejā malā — te vairāk pret rītiem, kru jau tāpat atrodas viņu dejas tribīne?! Jo cik daudz es un noteikti arī visi šeit klātesošie augstie viesi būs pamanījuši, mūsu nožēlojamais Patetiskais kopā ar savu sabiedrību ļoti ievērojami sāk tuvoties pievilcīgajām dejotājām! Viņam jau tek siekalas vēlamai uzrunai; bet, kā man šķiet, viņu mulsina uzrunas veids! — Tādēļ es domāju, ka katrā ziņā nebūtu slikti dejotājas iepriekš aizsūtīt nozīmētā vietā?”

Es saku: “Mīļais brāli, kas tev liekas kā labs, tas arī Manā priekšā ir labs! Un, ja kāds kaut ko atzīst par labu un to pamet neizdarītu, tas izdara grēku pret savu paša sirdi. Tādēļ dari visu, ko tu atzīsti kā labu, taisnīgu un mērķtiecīgu!”

Roberts nu ātri pieiet pie dejotājām un uzaicina viņas iet iepriekš noteiktajā vietā. Viņas draudzīgi un ar milestību tūlīt izpilda Roberta vēlēšanos.

Bet toties Patetiskais kopā ar savu sabiedrību kļūst, kā cilvēki mēdz teikt, satracināts, iet Robertam pretī un runā: “Nu — misje! Šīs daiļavas nu jau pietiekami ilgi stāvēja manā tuvumā un pie jūsu dumjās plāpāšanas, jūs viņas neatcerējāties. Tieši tagad, kur es labprāt ar viņām būtu tuvāk iepazīties, velnam vajadzēja tevi didīt, lai viņas aizvilktu prom man no deguna priekšas! Starp mums runājot, es ticu, ka tev gan būtu pietiekami ar tām, kas kā skaitākās avis stāv sapulcējušās tur pie jūsu Ādama, Ābrama, Izaka, Jēkaba, Mozus un Dievs zin pie kā vēl galda?! Mana Emma — Gundele arī ir tur klāt un mana Mariana un skaistā netikle Aurora. Protams, kā man liekas, pie viņas tev nolādēti maz veiksies, jo pseido — pestītājs Jēzus, šķiet, viņai ir daudz svarīgāks nekā tu! Bet uzskatīt tu viņu vari un driksti, un pie tam, es pāri tavām skaisti garām ausīm, viņa iemilējies pamazām sāku nedaudz izsamist!”

Ak, tu dumjais zelli Robert Blum! Pasaulē tu biji ēzelis, un te esi vērsis! Tātad, vienā personā lopiska sabiedrība, kas bija klāt pie Kristus dzimšanas! Nu, nu, skaisti, skaisti! Patiesi, tu tavās debesīs tiksi tālu! Vai tad tu, ķēnišķīgi skaistais grāmatu jūds, tici, ka es neesmu dzirdējis katru vārdu, ko jūs tur spriedāt par visu Dieva bezgalību?! Patiesi — gods kam gods pienākas, vai ne?! Skaistai netiklei Aurorai, varbūt kādai jaunapokaliptiskai nelaimei no šīm, īsti septiņplūmju debesīm, bija ļoti ievērojamas priekšā rocības spriest; un jums, gudrajiem Dieva vērsiem un ēzeļiem bija tāds prieks sauļoties viņas gudrībā līdzīgi kā lapu ērcēm no jāņtārpiņa pakaļas brīnišķīgiem stariem! Ak, tas patiesi bija debešķīgi skaisti, cēli un lielā Dieva cienīgi — vai ne?!

Un nu tu arī mani gribi aizvilkt pie tā smalkā apspriežu galda, pie kura noteikti cēli nolemts — pat spriedis tiesu par mums, vīriešiem, tādēļ, ka mēs pasaulē bieži bijām pietiekami dzīvnieciski dumji tik tālu aizmirsties, ka mēs vēlējamies nodarboties ar šādām kloaku kreatūrām! — Draugs, te tu vari skaisti ilgi gaidīt! Vai tad tu tici, ka es nu līdzīgi svilpim tev uzsēdišos uz mēslainu limes vārpstiņu? Ak, apskaties tikai atkal apkārt pa labi un pa kreisi savai fosformirdzošai sabiedrībai! Tā ķer tikai svilpjus, citi putni tik viegli neuzsēžas, sevišķi, ja uz putna ķeršanu ar viņas pseido — Jēzus ēzeļa piekrišanu izsūta glificētu netikli! — Kad tu nonāc atpakaļ, nodod viņai no manis skaistu sveicienu!”

Roberts, pavisam pārsteigts par šādu ultra sociālu uzņemšanu, pavisam satraukts, kādu laiku noskata Patetisko līdz kāju pirkstiem un ir liela vēlēšanās izturēties pret viņu vēl desmit reizes rupjāk, bet tomēr saņemams un tad mierīgā tonī saka: “Draugs, tu mani vēl pavisam neesi varējis uzklaut un tātad arī secināt, kādēļ es īstenībā esmu atnācis, un kas man tev paziņojams un lādi mani bez kāda pamata. Vispirms atļauj man ar tevi runāt, un tiesā tad, ja es no tevis prasīšu kaut ko nepiedienīgu!”

Patetiskais pārtrauc viņu un runā: “Draugs, bez kā līdzīgi tev, neesot tieši ēzeļim, manas ausis tomēr sniedzās līdz jūsu smalkajam sapulces galdam un man bija tā nepatīkamā izprieca, dzirdēt visu, kas tur tika runāts un nolemts. Un tā manām ausīm arī bija tā pārdrošība dzirdēt to, kas jūsu augstajā padomē tika nolemts par tiem cilvēkiem, kuri pasaulē, diemžēl, atļāvās baudīt to, uz ko caur dabas likumiem aiz matiem tikuši pievilkti.

Ak, jūsu debesu gudrie puiši, kas ir redzējis dabu, un kas ar dzelzs roku tajā ir licis dzelzs likumus?! Redzi, īsti vienīgā, mūžīgi patiesā Dievība! Bet kā viens tārps var negrēkot, ja viņš dara to, uz ko viņu

instinktīvā mērā dzen dabas likumi?! Redzi, pie manis tas ir gudrs, kas savam labumam izmanto lielās dabas likumus un pēc tiem dzīvo! Bet ēzelis un vērsis ir tas, kas paceldamies pāri dabas likumiem, tiecas tikai pēc pārdabīgas svētlaimes, kas neatrodas nekur citur, kā tikai viņu dumjajās smadzenēs. — Bet, ja es esmu dzīvojis pēc šādiem likumiem, saki, kur ir Dievs, kas mani tādēļ varētu sodīt?”

Roberts, vēl vienmēr ļoti mierīgā tonī saka: “Klausies draugs, tu esi satraukts 24 deļotāju nepieciešamas attālināšanās dēļ, kuras ļoti aizņēma tavas vēl netirās domas, bet nu apvaldies un ņem palīgā prātu, lai tu spēj saprast, vai manai sūtīšanai pie tevis ir labs, slikts vai ēzeliski dumjš iemesls!”

Tu nu tik vareni klauvē pie dabas likumiem un gribi man ieskaidrot, ka vajag būt stulbam ēzelim, ja tos vienmēr neprot pakļaut kādam saldkaislam mērķim jeb vai nu svētulīgi dumjas jūsmošanas dēļ to neiedrošinās! Bet es tev jautāju un saku: Draugs, kā tad tu spried to, ka ļoti daudzi “Mēmo dabas likumu piepildījumu,” patstāvīgi centīgi izpildītāji pēc īsas saldkaisles nogrimst visādā miesīgā un garīgā nedziedināmā nelaimē, no kuras viņus, tā teikt, vairs nevar izvilkēt neviens Dievs?! Redzi, pasaulē kāds dabas likumiem ļoti nodevies jauns cilvēks ierauga kādu meiču, kas pāri visiem mēriem savaldzinājusi viņa jutekļus; kā apmāts viņš skrien viņai pakaļ un dara visu, lai ar viņu piepildītu dabas likuma spēcīgo aicinājumu. Viņam izdodas, ka meiča viņu uzklausa; bet (finiscoronat opus — darbu vainago beigas) drīz pēc meičas izdarītā “dabas likuma piepildījuma” sevi piesaka kāds cits, pavisam velnišķīgi slikts, pretīgs un ļoti nožēlojami sāpīgs dabas likums, tieši velnišķais baudas sērgas tālākais likums ar visiem to nedziedināmajiem rikojumiem! Šausmīgāko ciešanu kara pulks un neizturamas sāpes ar sātānisku niknumu apgāž pirmā “saldkaisles likuma” piepildījumu un saldkaisles likuma uzticīgo piepildītāju moka tādā veidā, ka tas patiesi būtu par traku pat ļaunākam velnam. Šādam cilvēkam nu gadiem ilgi par daudz pakalpīgā pirmā svētlaimīgā likuma piepildīšanu vajag nožēlot caur sekojošo ļoti nožēlojamo! Visa viņa daba tiek izkropļota, viņa gars pamazām nonāvēts un paša dvēsele aptumšota un pārveidota par pašmocītāju.

Saki man, vai šiem cilvēkiem fiziski un garīgi nebūtu bijis labāk, ja viņi tik ļoti uzticami nebūtu sekojuši pirmajam saldkaisles likumam — ja caur to uz sevis izsauca otro no elles!? Otrais tāpat kā pirmais, ir dabas likums. Ja tu tik ļoti esi ieņemts no pirmā piepildīšanas, kādēļ pēc tam ne arī no otrā darbību?!

Tu teici: “Kur ir Dievs, kas mani varētu tiesāt par dabā liktā likuma izpildīšanu?” — Bet es jautāju un saku: Kāds Dievs tad licis otro, pretīgo likumu, kā pirmā sekas, ja tam tiek sekots pārāk dedzīgi?! Vai tu neesi noskaņots šim Dievam dziedāt slavas dziesmas?

Ak redzi, tu aklais! Dievs gan dabā ir licis visus likumus; bet brīvajam cilvēkam Viņš deva prātu un saprātu, ka viņam pirmais viņa miesas likums jāpilda ļoti mēreni, un te tikai kārtīgi laulībā, bet par katru soli virs šīs morāliskās robežas Viņš arī uzstādījis ka caur otro pretlikumu, šādu robežu pārkāpšanu, vienmēr uz jūtāmāko mēdz sodīt!

Bet, ja pēc pieredzes mēs to zinām, kā arī, ka mēs patiesi laimīgi varam būt tikai likumīgajā vidusceļā, kā tu pēc tam vari par ēzeļiem dēvēt tādus cilvēkus, kas dzīvo pēc pareizas Dieva kārtības: kas akli nemetas uz ekstrēmo, bet visā pieklājīgi staigā pa vidus ceļu?!

Saki man, ko tu gan visā tavā laicīgā un nu šispasaules garīgā dzīvē īstenībā labu esi baudījis?! — Pasaulē tu ar tavu likumīgo sievu dzīvoji nepārtrauktos strīdos un ķildās; tavas netikles tevi bieži tā līdz pēdējam heleram iztukšoja tavu maku, vajadzēja izdarīt apgrūtinošus parādus, no kuriem daži vēl nav samaksāti līdz šai stundai! Pāris gadus pirms tavas izešanas no dabas pasaules šajā garīgajā, viena iznesīga itāliete tev vēl tādā veidā pielaida slimību, ka nedaudzdas dienas pēc tam tu vai beidzies nost. Pieci ārsti, gan labā omā, ka viņu aizgādībā dabūjuši bagātu cīnītāju, divus gadus mocīja, durstīja un grieza tavu caur un caur venerisko miesu? Bet kā tava pieredze tev māca, viņi ne tikai tev nepalīdzēja, bet gan ar nolūku darīja tev vēl nožēlojamāku nekā tu jau tāpat biji. Jo kad tev tā īsti niezēja, tu viņus apbēri ar zeltu, lai viņi tev dabūtu kādu atvieglinājumu! Jā, viņi tevi vēl gadiem ilgi būtu mājījuši, ja Vīnes noteikumi te nebūtu pārgriezuši tavas nožēlojamās dzīves pavedienu! — Saki nu man, kā tu biji apmierināts ar šo otro dabas likumu; un kādu svētlaimi nu tu baudi šeit?”

98. PATETISKAJAM VAJAG ATZĪT PATIESĪBU. VIŅŠ SĀK JAUTĀT PĒC JĒZUS. VIŅĀ SĀK AUST PAŠIZZIŅA UN VIŅAM RĀDA VIŅA SAMAITĀTĪBU DIEVA GAISMAS PRIEKŠĀ.

Patetiskais sāk ļoti kasīt aiz auss, rāda apmulsušu seju un tad arī ļoti apmulsušā balsī saka: “Jā, —

hm — jā — tūkstoš velnu! — Jā, jā! — Tā īstenībā ir nolādēta lieta! Jā, jā, te tieši tas suns aprakts! — Dabas likums skaitlis viens patiesi nebūtu ļauns; bet skaitlis divi — pavisam paklausīgākais kalps! Te tev, protams, ir pavisam nolādēta, izmisīga un pilnīga taisnība! — Un ar svētlaimi šeit? — Nu, lai Dievs mums stāv klāt, te ir Viņa pavisam izmisīgi gudrākais ceļš. Bads, slāpes, no visām pusēm nepatīkšanas, kauns, pilnīgi visu pasaulē nodarīto grēku atklāšana, un tas tieši to klātbūtnē, kuru priekšā uz mūžību vēlētos noslēpt tik daudzas smalkas vājības! Bet šeit jau arī kā ar ļaunāko nolūku sanāk kopā ar visiem salašņām, no kurām kāds visvairāk kautrējas! — Tas tak ir tieši velnišķi! — Ārēji es pasaulē vienmēr esmu bijis cienījams vīrs; jo par maniem slepeniem priekiem, izņemot tikai dažas, ļoti uzticamas personas, citādi neko nezināja neviens dvēsele! Bet šiet tieši visiem vajag sanākt kopā vienā kaudzē — tie, pie kuriem es vienmēr stāvēju cieņā p.p. Makis Olafs, tas barons, mana nelaiķe un vairāki līdzīgi, bet līdzās arī tie vīrieši un sevišķi sievišķie indivīdi, ar kuriem man diemžēl bija dažs labs priecīgs joks! Ar šiem pēdējiem, goda dēļ, tak nevar saieties cienījamu draugu klātbūtnē! Un tieši šie parastie plukatas šeit kļūst tik pārmērīgi nekaunīgi, ka mūsu vājības tieši tur izbazūnē, kur patiesi vismazāk gribētu, lai tās tiek izbazūnētas — pēc kam tad draugu, kuri mani vienmēr turēja lielā cieņā, sejas kļūst arvien garākas un garākas, un tad visi, ar viņu olekti gariem — tāāāā! — Tāāāā! — sāk par vienu no mums brīnīties! — Ak, bet tas tad vienam no mums jau sagādā tādu prieku, ka, lai no tā izvairītos, labprāt vēlētos uzsaukt kalniem, ka tiem pār mūsējiem jāsabruk! — Mūsējiem durvis gan, protams, stāv vaļā; bet nevar tak tomēr pilnīgi uzdrošināties, jo nevar zināt, kas kādam no mums tieši tad ārā nevarētu atgadīties?! — Jā, jā, tā ir pavisam nolādēta lieta!

Bet, ja nu es ar tevi un tu ar mani esam ielaidušies tādā nožēlojamā sarunā — tad arī, lūdzams, saki man, kas tad pamatā ir ar to Pestītāju Jēzu? Kas viņš ir par būtni? Vai ar viņu gan kāds prātīgs vārds ir runājams? Un vai viņš mums līdzīgos bez kāda tālāka pazemojuma varētu likt nedaudz labākās ganībās?! Un starp mums runājot, vai viņš gan stāv kādā sevišķā, pārcilvēciskā vienībā ar lielo Dievību? Jo, zini, es tak nevaru pieņemt to, ka viņš it kā pat — ? Nē, nē, es to tieši nevaru izteikt! Es domāju — tu jau mani saproti, ko es tieši domāju! Iepriekš gan Maksis Olafs kaut ko jūsmoja par kādu Dievības pilnību tieši šajā Jēzū. Bet kāds saprātīgs gars to var pieņemt?! — Esi tik labs, mīļais draugs, un dod man šajā ziņā kādu mājienu!”

Roberts runā: “Mans mīļais draugs! Te es tev pagaidām nevaru teikt neko citu kā: ej un pats pārliecinies!”

Patetiskais runā: “Jā, jā, tas viss jau būtu pareizi! Bet padomā par manām goda jūtām, kā arī nu visu pārējo šajā bēdīgajā situācijā man tieši ārkārtīgi fatālo sabiedrību. It sevišķi patiesi pavisam izmisīgi skaistā kļuvusī netikle un mana sieva, mans laicīgais kalps Francis, Makss Olafs un visrupjākā Mariana, un tā vēl daži! Tad sākot no Ādama lejup līdz Paulam, vēsturiski divainākā garu sabiedrība! Nu, kādu no mums noteikti viņi uzlūko ar savādām acīm! — Nu, runāt ar viņiem par to es tieši neuztrauktos; bet pārējā tauta, izmisīgā lieta — na, tas viņu mēlēm dotu tik skaistu, brīvu gaitu, ka mums līdzīgiem no kauna un dūsmām vajadzētu pārsprāgt!”

Roberts runā: “Jā, mīļais draugs, tev jau katrā gadījumā vajag būt apbruņotam ar pavisam radikālu pazemību! Jo bez tās ar tevi gan mūžam nebūs labāk, bet gan tikai brīdi pa brīdim ļaunāk! — Saņem drosmi un ļauj no tevis izveidot to, ko viņi visi grib. Jā, pats Kungam Jēzum dari zināmas visas tavas vājības un stiprinies ticībā Viņam n istā mīlestībā uz Viņu, tad drīkstētu notikt, ka Viņš tev vēlētos daudz ko piedot! Bet, jo vairāk tu pats turēsi no sava krietnuma, jo pārāk drīz tu vareni tiks apkaunots visu, kopā ar visu līdzīgo tev godājamo draugu priekšā! Jo cik labs citādi pret tiem, kas Viņam tuvojas ar grēkus nožēlojošu sirdi, ir patiešām Dievs un Kungs Jēzus- Jehova- Ceobats — tikpat briesmīgi nepielūdzami stingrs Viņš arī ir pret tiem, kas pārāk ilgi un apkaunojoši pārbauda Viņa labsirdību, iecietību, pacietību un mīlestību!

Vēl Viņš ir labs un gaida uz tevi! Bet šī Viņa pacietība varētu vairs nebūt ilgstoša! Be, ja Viņa pacietība par kādu ir galā, tad te nāk pielietots senais bībeliskais brīdinājums un mācības izteiciens, kur teikts: “Briesmīgi ir nonākt dzīvē Dieva rokās!” — Tādēļ, draugs, es tev pavisam neslēpti varu atklāti teikt, nezaudē vairs laiku! — Liela ir Viņa laipnība un pārliela Viņa žēlastība un līdzcietība bet tiešā Viņš nesaudzē nevienu dzīvību! Te Viņš ir nepielūdzams! Kuram trāpa Viņa soda rīkste, to viņš uz mūžību uz šausmīgāko ievaino! — Tādēļ pārdomā nu labi, kā tu nu stāvēsi Viņa vienīgi Visvarenā priekšā un kas tev darāms! Jo pēc manis pie tevis neviens sūtnis vairs netiks sūtīts!”

Patetiskais runā: “Nu, nu, tik ļoti ļauni tomēr tak it kā nebūs — pieņemot, ka arī šeit kaut ko zina

par kādu humanitāti!? Bet, ja šeit tavs Dievs Jēzus, viņa apustuļi, un tu kopā ar viņiem, esat vēl nepielūdzamāki kā pagāniskie Minos, Akus un Radamantus (pazemes tiesneši) te, protams, nopietnībā ar jokiem ir pilnīgi galā un tad, beigās tomēr vajadzētu padoties visam, ko jūs gribat. — Tā, protams, ir pavisam izmisīga lieta! Bet ko viens atsevišķi var pret vispārēju, kopā saķērušos varu!? — Tātad, vai tu gan nopietnībā domā, ka man jāiet pie viņa, tas ir, pie Tava Dieva Jēzus?”

Roberts runā: “Pavisam noteikti, jo citādi tu esi pazudis, bez kādas, tālākas palīdzības un glābšanas!”

Patetiskais runā: “Ak, tu izmisīga lieta! Nu, nu, nu, nu! — Ak, nolādēts, nolādēts! — Te nu būs ļaunāk nekā vienas nabaga dvēseles romiešu šķīstītavas ugunīs. Mana Emma. Ak vai! — Mana Mariana! Vēl vairāk ak vai! — Maksis Olafs! Ak vai, ak vai, ak vai! — Mans Francis! Ak vai, ak vai, ak vai! — Tas zellis nu pārāk iesvaids visās manās laicīgās nelietībās! — Tad manas Emmas vecāki! Nu, nu, nu — viņi ar savām acīm man parādīs noteikti visārkārtīgāko nicināšanu, bet kuru es diemžēl arī pelnu! Jo pret Emmu es esmu izturējies apkaunojoši. Visa nauda bija no viņas! Es, nabaga zemnieka dēls biju viņas dēļ un istenībā gandrīz vienīgi caur viņu kļuvis bagāts kavalieris, un par to es viņai pateicos ar pasaulē netīrāko neuzticību. Viņa mani mīlēja līdz trakumam, un baroja mani ar visu, ko tikai manas acis varēja ieraudzīt. Un aiz tīras pateicības pret manu tīro, labo sievu — es mīlēju prastākās netikles un patiesi kaunpilnā veidā ar viņām izšķiedu tūkstošus!

Nē, nē, draugs, es tak nevaru tur iet! Jo tikai tagad es sāku saprast, ka es pilnīgākā nopietnībā esmu ļoti rupjš un īsti dumjš maita no grēcinieka. Nu jau viss viens — Jēzus šur vai tur, Dievas vai ne Dievs! Bet es patiesi visu cilvēku priekšā esmu šausmīgs lops; un tas patiesi būtu neprāts, ja man kā tādām cūkas sunim jāiedrošinās iet pie tās diženās sabiedrības! Es gan vēl pats nesaprotu, kā tas tikai varēja notikt, ka es nu pēkšņi saules skaidri sāku saprast pilnīgāko šausmīgāko netaisnību!? — Bet tā kā es to nu saprotu, tā ir pareizi!

Ak, tu mana nabaga Emma, kas tu mana bijī? — Pat tavās taisnīgākās dūsmās vēl tīrs eņģelis! — Un kas es tev biju?! — Netīrākais cūka, bez mīlestības, bez pateicības, pat bez kādas cieņas! — Nē, nē, draugs, jo vairāk es nu par to pārdomāju, jo skaidrāk atklājas, ka līdz šim acumirklim, es biju un istenībā vēl esmu visnekrietnākais nelietis! — Man nav iespējams tai sabiedrībai tuvoties — nu, proti, ne goda jūtu dēļ, bet gan vairāk kļiedzošākā taisnīguma dēļ. Nē, man bija tik mīļa sieva un es varēju atrast patiku pie prastākām netiklēm? Ak tu no visas Dievības nolādēts netīrelis tu! — Nu smirdošāko tārpu barība! — Lai apmierinātu savu āža kaisli, es varēju vairīties no eņģeļa un skriet pakaļ sivēnmātēm!? Nē, šai atziņai nepieciešami vajag mani nonāvēt!

Ak, cilvēki, ak, cilvēki, kas jūs esat mana dzimuma, atstājieties no jūsu lielās, ļaunās miesas velnišķības! Līdzīgi man, jūs drīz stāvēsiet savu tiesnešu priekšā! Viņi jums atvērs jūsu pašu sirdis, un tās jūs nolādēs! Neviens Dievs jūs netiesās, bet gan jūs tiesās un jūs nolādēs, un tās ar tiesībām jūsu pašu sirdis. Jo caur jūsu velnišķībām jūs paši esat uz to sevi kvalificējuši! Tādēļ atmetiet jūsu apmātību, citādi jūs paši caur sevi esat pazuduši! — Brāli, atstāj mani, jo es esmu pārāk rupjš grēcinieks!”

**99. ROBERTS IEDROŠINA PATETISKO: STEIDZIES PIE KUNGA. BIKLAIS GRĒCINIEKS
VILCINĀS. VIŅA SENIE DRAUGI VIŅAM PIEDRAUD. PATETISKAIS — DISMAS BEIDZOT
SAŅEMAS UN SEKO DIEVA SŪTNIM.**

Pilns prieka Roberts runā: “Nu, nu brāli Dismas, mani patiesi ļoti iepriecina tas, ka tu nu arī beidzot kļūsti gaišs un caur to esi spēris pirmo soli, lai sasniegtu patieso pilnīgāko gada dzīvību Kungā! — Bet nu tev tomēr nevajag palikt šeit stāvam un ieklausīties savā tevi tiesājošajā sirdī, cik tālu tā tevi nolād vai nelād, bet gan nu ātri posies un steidzies pie Kunga!

Jo, tici man, ka arī es ne lēti ieguvu atziņu un pieņēmu Viņu kā vienīgo, bezgalīgo Dievu un Kungu. Tas Viņam un man maksāja lielu pacietību, līdz es varēju pacelties no mana tumšākā Hegelisma un Štrausisma, tāpat no manas varas kāres un netiklības! Bet, kad es reiz dabīgi tikai caur viņa palīdzīgu žēlastību tiku likts patiesā gaismā, tad es arī saules gaišām acīm ieraudzīju manu kļiedzošāko netaisnību un Pestītājā Jēzū pazīnu vienīgu debess un visu pasauli Dievu! — Un tā nu arī tu dari to pašu!

Tev nu ir viegli staigāt, jo tev mani ir labi izglītots aizbildnis. Man gāja daudz grūtāk, jo man nebija neviena, kas manā naktī varēja dot pareizu ticību par krustā sīsto Jēzu. Man vajadzēja uzticēties vienīgi Viņa vārdiem un no tiem ņemt gudrību, ka Viņš patiesi ir vienīgā un vienīgi patiesā Dieva būtne!

Pie kam es ne mazāk kā tu, pat vēl arī šeit, garu valstī, tiku mocīts no miesas kāribām. Bet, kad es biju ienests Kristus Dieva vārda patiesības un gudrības dziļumos, es pēc tam tad mani pielietoju lielāko varu un caur to ar Dieva palīdzību arī drīz nu viegli kļuva uzvarētājs par manām miesīgām rosībām, kuras manā dvēselē atmiņās tika paņemtas šeit no jutekļu pasaules.

Arī man paša sirds kļuva mans tiesnesis un savos netīrumos tai nebija ne miera un vēl mazāk īstas cerības, izņemot, kā man noteikti šķita, kandidatūra uz mūžīgu nāvi. Bet te manā lielākā, mani uz mūžību nonāvēt gribošā nelaimē, Kungs man palīdzēja. Pēc tam caur manu vareno mīlestību uz Viņu mana sirds kļuva tīra un ieguva telpu, lai uzņemtu Viņa žēlastību! Bet caur to es kļuva uzsākts arī pie tevis. Un, ja tu līdzīgi man šo pārbaudījumu bez šaubām labi izturēsi, tad tu arī drīz atradīsies manā svētlaimīgā stāvoklī! — Bet nu posies un ar mani steidzies pie Tā, kas vienīgais visiem var palīdzēt!”

Patetikus Dismas runā: “Tas viss būtu pareizi, ja man tam būtu drosme! Bet drosme, drosme — no kurienes es to ņemšu?! — Redzi, es gan nu sāku ticēt, ka tas Jēzus ir visaugstākā, visvarenākā Dieva būtne; bet, pieaugot šai skaistai ticībai Viņa, vienīgi Svētākā priekšā, pieaug arī bailes. Kas mani no lielajām bailēm atbrīvos?!”

Roberts runā: “Draugs, pateicies Dievam par šīm bailēm! Jo šajās bailēs Dievs tavā sirdī ir licis Savu roku un ir spēcīgi sācis sakopt tavu ļoti izkļiedēto gara dzīvi. Šī Kunga svētā darbība tavā sirdī mudina tavu garu, lai tas pamostas un tavā dvēselē panāk nepatīkamo baiļu sajūtu! Bet tu pats sadūšojies un seko man, te tu drīz no tavām labām bailēm atbrīvosies! Pats Kungs, kas tev šīs svētās bailes dod, tās tev noņems. — Tādēļ vēlreiz teikts: Posies un seko man pie Kungs!”

Patetikus Dismas runā: “Nu tad draugs Robert, es gribu to uzdrīkstēties! Nu pēc labi pelnīta miera, lai ar mani notk kas notikdams, es to panesišu! Jo ja jau mani nebija nekāda goda, kad es kā goda vīrs biju mīlas sakaros ar slīpētām meičām, kādēļ man acu priekšā, jā, visredzošā Dieva acu priekšā jāgrib, lai man ir kāds gods, ko es nekad nevarēšu uzskatīt kā pelnītu! Tikai kauns un liels apkaunojums pār mani, tad, lai nu ir manas dzīvības atrisinājums. Jo, ja es uz zemes negodāju Dieva garu mani, kas man deva un uzturēja dzīvību, kā es no viņa nu varētu prasīt godu, ko es tik bieži esmu apraiņījis?! — Tādēļ lai pār mani tikai kaunina kauns!”

Dievs man no Sevis paša deva Sava svētā Gara dzīvību, un es šīs dzīvības augsto svētumu negribēju atzīt un caur taisnīgu kārtību un disciplīnu slavināt, bet gan vienmēr bēgu no pareizas atziņas un tā, laužot patieso Dieva kārtību, un caur sunisku izvirtību svētu pārnestu par dzīvnieciski nesvētu! Nu es šeit Dieva un Viņa svēto priekšā stāvu pie kauna staba — kā nesvētākais! -Tādēļ vēlreiz, lai skaļi saukts: Tikai kans man, labi pelnīts kauna kauns!”

Pēc šīm skaļi izteiktiem Patetikus Dismas vārdiem, pie viņa pienāk viņa draugi un saka: “Bet draugs Dismas! Kas tev ir? Ko tu esi nodomājis? Kādēļ tu par sevi piesauc kaunu?! — Vai tad mēs visi neesam kā tu?! — Bet, ja tu par sevi piesauc kaunu, tad tu to piesauc arī pār mums, un tas mums, protams, nevar būt vienaldzīgi! Ja tu mūs pasludini kā tādus, tad tev patiesi neklāsies labi!”

Dismas runā: “Ko, ko, ko jūs gribat no manis?! Vai jūs, dzīvodami it kā īstā lejputrijā, arī it kā gribat sev kādu godu? Ak, pārāk ātri neklīdziet pēc tās; jo tā jums neizpaliks. Ko jūs kopā ar mani uz zemes darījat, kam te Dieva un viņa svēto priekšā būtu kāda vērtība?! Vai tad jūs domājat, ka arī šeit, kā uz materiālās pasaules, ārīga sudraba un zelta maskas kādu garu pasargā no atklāta apkaunojuma?! Ak, te jūs ļoti maldāties! Indīgais zelta un sudraba tvaiks, caur ko jūs pasaulē cilvēkiem apsedzāt savu kaunu, te vairs nelīdz! Jo te mūžīgās Dieva dienas gaismā nāk tikai kaila patiesība, kuru, lai šeit uz ilgāku laiku apslēptu, vairs nelīdz nekādi nicināmi tvaika līdzekļi! Tādēļ, lai katrs no jums dara tikai to, ko es nu daru, tad caur to viņš savam dzīvības garam tak, mazākais, izglābs šo godu, kuru viņš kā Dieva patiesības garu ar visām dievišķām tiesībām no savas dvēseles var prasīt! Bet ja mēs to nedarām, tad drīzumā no mūsu nekrietnākām būtībām sagaidāma dievišķā dzīvības gara atmešana, un ar to, labi pelnīta mūžīgā nāve! — Tādēļ kauns un kauns pār mūsu dvēselēm, lai ar to dzīvajam Dieva Garam mūsos tiek glābts mūžīgās patiesības un kārtības gods!”

Pēc šiem vārdiem draugi kurnēdami atkāpjas un to stipri liek aiz ausīm. Bet Roberts uz Patetiku Dismas runā: “Nu, nu, brāli, mīlais brāli, pie tevis iet uz priekšu ar milzu soļiem! Patiesi es tev saku, pie manis tik ātri negāja! Nu, nu, nu — tas no tevis mani patiesi pār mēru iepriecina! Tev, kā es to nu redzu, Kunga sejas priekšā patiesi nebūs nekāds grūts stāvoklis!”

**100. DISMAS DIEVA PRIEKŠĀ ATZĪST SAVU VAINU, BET NELŪDZ ŽĒLASTĪBU, BET GAN
TAISNĪGU SODU. ŠĪ AČGĀRNĀ LŪGUMA SEKAS.**

Pēc šiem Roberta vārdiem Dismas sāk kustēties un ar Robertu pieiet pie Manis, dzīvības Kunga, un tur pie galda Manā priekšā nokrīt ceļos un skaļi saka: “Ak, Kungs, mūžam necienīgs uzskatīt Tavu svēto seju, es, manā pilnīgākā un apkaunojošākā niecībā Tavā priekšā guļu kā nožēlojams, smirdošs tārps, pilns izvirtības un apkaunojošākās laulības pārkāpšanas pūžņu, un no Tevis par visiem manie laicīgiem kauna darbiem no Tava taisnīguma lūdzu, lai pār mani nāk pilnīgākais sods. Lai notiek Tava griba!”

Es runāju: “Dismas! Kas tu esi, un ko tu Man lūdz? — Vai tu būsi ar to mierā, ja Es tev dodu pēc tava lūguma vārdiem? — Bēdas tev tad, ja Es tev to dodu! — Vai tu gribi kļūt vēl nepilnīgāks nekā tu esi? Tad ej pie visu velnu priekšnieka, tas tiesār ar uguns sodu! — Bet Es netiesāju un nesodu nevienu, tātad arī tevi nē. Bet, ja tu gribi dzīvot, jo tu nāc pie Manis — tad lūdz dzīvību, bet ne nāvi! Vai tad tu tici, ka Man ir labpatika pie Manu bērnu nāves? Ak, tu, nelga! Vai Es esmu nāves Dievs vai dzīvības Dievs? Redzi, visa Manu debešu mūžība un bezgalība dod Man mūžīgu liecību, ka Es esmu dzīvības Kungs, un nevis Nāves Kungs. Un tu vēlētos Mani padarīt par Nāves Kungu?!”

Saki tad Man, kas tu esi, lai es redzu, kāda tevī dzīvo ačgārnība. Vai tavi darbi uz zemes nebija pietiekami slikti un nicināmi, ka tu nu vēl arī šeit gribi grēkot Mana vaiga priekšā!? — Bet Es gan labi redzu, kas tu esi un ko tu gribi; tādēļ, lai tev grūtā atbilde tiek aiztaupīta! — Bet nu piecelies un maini savu prātu! Jo ar šo lūgumu tu pie Manis mūžam netiksi tālāk, nu jau nekad ar šādu, Manu pacietību un līdzietību kārdināšanā liekošu lūgumu! — Redzi, tu nu kā kāds japāņu vergs lūdz Man taisnīgu sodu — un tava sirds grib pilnīgu žēlastību! — Saki, vai Man jāpiekāpjas tavu vārdu lūgumam vai tavai sirds vēlēšanai?”

Dismas runā: “Ak Kungs Jēzu, tu vienīgais Dievs! Esi pacietīgs ar nabaga velnu miesas garu! — Es zinu, ka esmu rupjākais grēcinieks un neesmu spējīgs Tavā priekšā nomurmināt nevienu gudru vārdu. Bet tomēr spried nevis pēc maniem nožēlojamiem vārdiem, bet gan pēc manas ļoti slimās sirds, un dziedini to pēc Tavas brīvākās žēlastības un manai mēlei nav jāpagurst Tevi slavējot! — Kungs, ja Tu mani nu atstum, kam tad mani jāpieņem un jāpaceļ?”

Es saku: “Tev tak ir daudz draugu! Vai tad viņiem nav jāspēj tev palīdzēt?! — Tāds ar tādu vēl vienmēr saprotas un savstarpēji aizbildinās, un uzkata sevi bez vainas! — Kādēļ pie tevis tas tā nevar būt? Apdomā, tu uz zemes vairāk kā 60 gadus dzīvoji bez Manas palīdzības, tikai ar taviem draugiem, kuri tevi apgādāja ar visādiem padomiem. Un tu nebiji nelaimīgs — izņemot, uzskatot savu sievu, ja viņa kādā saldā stundā tevi nejauši pārsteidza! Ja kāds tev kaut ko teica par Mani, un tev rādīja, ka Man tavai dzīvei vajag būt nepatīkamai, tad tu viņu pamatīgi izsmēji, bet kas tevi slavēja, to tu kūpstīji kā draugu! — Nu tu guli Manā priekšā un no Manis lūdz nāvi un dzīvību! Kas Man tev jādod? Es tev nāvi dot nevaru, un dzīvību tu pilnīgi negribi, pie kam tavi vārdi nav vienis prātis ar tavu sirdi un visa tava laicīgā darbība sevī nenes neko, kas te līdzinātos vienam dzīvības graudam! — Nu pārbaudi sevi pēc tā un saki, ko tu gribi?!”

Dismas runā: “Kungs, kur ir taisnīgais, ka viņš ar Tevi varētu pastāvēt strīdā!? Jo kur Tu teiksi tūkstoti, tur viņš nespēs teikt vienu, jo Tava gudrība ir pārāk liela un Tava vara — bezgalīga. Un jo mazāk es ar Tevi varu strīdēties un tiesāties, kur es Tavā kā cilvēku priekšā esmu grēcinieks. Es gan zinu, ka ar Tevi var runāt arī kā grēcinieks un, ka Tu vari būt žēlsirdīgs arī pret grēkus nožēlojušu grēcinieku, ja Tu tas gribi būt! Bet, turpretī, man arī tas šķiet pareizi, ka Tu, kura priekšā arī eņģeļi nav bez vainas, arī labāk domātos vārdus no Tevis uzrunājoša grēcinieka mutes vari iztulkot kā Tu gribi, un vari viņam piedot grēkus mūžīgai dzīvībai vai aizturēt mūžīgai nāvei — un to visu pēc stingrākā taisnīguma!

Jo taisnīgums ir varas kārtība! Kam pieder pilnīgākā vara, tam arī pieder pilnīgākās tiesības, kuras viņam neviens nekad nevar apstrīdēt. Ja varas īpašnieks ir arī gudrs, tad viņš jo vairāk ir neuzvarams un viņa noliktā kārtība — jo negrozāmāka — pie kam viņš savai varai caur viņa gudrību var radīt arī jo lielāku izturību. Un tā pie vienas un tās pašas būtnes vara un taisnīgums vienmēr stāv vienā un tajā pašā rubrikā. Bet, ja vara un taisnīgums ir vienādi nozīmīgs, kur tad viens nevarīgs grēcinieks var sapņot par kaut kādām viņam pienākošām tiesībām?! Ko vara dara, tas ir taisnīgi; bet ko pret varu dara nevarība, tas ir netaisni. Jo, ja pēc viņu saprāta principiem nevarībai nevarības darbs par sevi arī būtu pareizs, ko tas līdzētu? Vara tomēr to atzīs un izskaidros kā netaisnīgu un sodāmu, jo nevarīgā rīcība bija pretīga spēcīgiem kārtības principiem.

Un tieši šādās attiecībās Tavā priekšā nu atrodos es, ak Kungs — Tu, pati visvarenība, un es — pati augstākā nevarība! Es nu varētu teikt, ko es gribētu, tad tomēr Tu darītu to, ko Tu gribi, pie kam Tu vienīgais esi varens. Tādēļ arī aiz gudrākiem un saprātīgākiem iemesliem es nevaru teikt ne ko citu kā: Kungs, lai notiek Tava griba! — Es nu varu te tūkstošējādi vēlēties, tad tomēr no visām tūkstoš vēlēšanām tomēr notiks tikai tas, ko Tu, ak Kungs, gribi. — Bet tādēļ es arī neko vairs negribu vēlēties, bet gan pilnīgi pakļauties Tavai visvarenai gribai, tā par mani spēj pavēlēt labu vai rūgtu! Ja tā gribēs mani padarīt laimīgu, tad būs labi; bet ja tā mani notiesās ellei, tad man arī vajadzēs būt ellē. Jo noteiktākā nevarība mūžam nekad nevar pretoties visvarenībai! Dari Tu, ak Kungs, tad ar mani ko gribi. — Man visam vajadzēs būt pareizam un taisnīgam. Ar to es ticu, ka savu nevarību pret Tavu visvarenību un, tāpat, arī gudrāk taisnīgu aicinājumu esmu pietiekami pierādījis. Un Tu, ak Kungs, man darīsi pēc Tavas varas!”

Tapšanas stadijā.